

BO Yin RA

КНИГА ЗА ЧОВЕКА

BO YIN RA

КНИГА
ЗА
ЧОВЕКА

ИК «ИРИС-95»
София • 2000

Авторските права, включително превод, репринт и адаптация, са защитени от Закона за авторското право и сродните му права на територията на Република България.

Никаква част от произведението не може да бъде възпроизвеждана по какъвто и да е начин без изрично писмено разрешение на издателя и преводача.

ВЪВЕДЕНИЕ

BO YIN RA (Joseph Anton Schneiderfranken)
DAS BUCH VOM MENSCHEN

Erste Auflage 1920

Letzte (vierte) Auflage 1992

KOBER VERLAG AG, Bern, Schweiz

Преводът е по първото окончателно издание
на оригинала от 1928 г.

© ИК «Ирис-95», второ издание, 2000

(нов, основно преработен превод)

Първо издание: „Евразия-Абагар“, С.-Пл., 1991

© Борис Стоянов, преводач, 2000

ISBN 954-8909-33-2

« **О**т човека трябва да тръгнеш, за да стигнеш до “Бога”, иначе “Бог” ще си остане за теб во веки – *чужд!* –»

Тъй писах някога в *“Книга за Царственото изкуство”*.

Не виждам по-подходящи думи, с които да започна днес тази *“Книга за Човека”*. . .

Заедно с *“Книга за живия Бог”* и *“Книга за отвъдния свят”* настоящата *“Книга за Човека”* образува *трилогия*, защото макар всяка от тези книги да е завършена в себе си и да представлява самостоятелно цяло, те всички са вътрешно свързани и в тях има много места, които взаимно се изясняват.

А такова взаимно изясняване може само да *задълбочи* въздействието на думите върху *душата*.

Затова нека и тази *“Книга за Човека”* попадне в ръцете на онези, които познават вече другите две книги!

Нека стигне до сърцата, които се нуждаят от нея: до душите, които са готови да възприемат нейното съдържание!

Макар да зная колко недоразумения могат за жалост да породят такива думи, принуден съм все пак да заявя изрично, че и тази книга бе написана в изпълнение на едно поето задължение, в пълно съгласие със “Старейшите” на духовната Общност, към която принадлежа и на която дължа всичко, което мога да дам.

Излаганото тук учение е хилядолетно богатство, наследено от онези, на които от първите дни на това земно човечество е поверен за постоянно пазене свещеният огън, чиято светлина блика от

най-вътрешната “Прасветлина”.

Ние само предаваме на други онова, което сами сме *получили, за да стигне* чрез нас до живеещите заедно с нас и подир нас.

Ние не предявяваме претенции за *авторството* на това учение.

А и става дума не толкова за “учение”, колкото за *съобщаване* на практически *опит* в живия свят на *субстанциалния вечен Дух*, от който произхожда всяка човешка душа на тази планета. . .

Ето защо и тази книга, в която се говори за *“Човека”*, води към света на чистия субстанциален *Дух*. –

На мнозина това може да изглежда все още като противоречие, понеже не са още проумели, че истинският *Човек* е също тъй *“плод на Любовта”* между мъжкото и женското начало *в субстанциалния чист Дух*, както

земноживотинското му тяло е произлязло от еротичното *телесно* сливане между мъжа и жената *на земята*. . .

Ала който иска да разбере какво е *Човекът* и така да се научи да познава *себе си*, трябва да отиде в *Родината* на Човека, – трябва да насочи търсенето си по *онези* пътища, по които може да се изкатери до *високите сфери*, откъдето води началото си *вечният* организъм на истинския Човек – непостижим за земните сетива, а и за земния *разум* познаваем само в *проявленията* на духовно задействани импулси.

Доколкото се занимаваме само с *човешката проявна форма на тази земя*, ние сме изправени просто пред едно дисхармонично устроено *животно*, – *дисхармонично*, защото се стреми да се изживява не само като *животно*, но очевидно получава жизнени импулси и от *други* сили, *непринадлежащи* към силите на животното, – *дисхармонично*,

защото тези чужди на животинската природа сили направо му *пречат* да изживее живота си в животинско доволство, необременено от чувството за вина. –

Ето защо трябва преди всичко да осъзнаем и да превъзмогнем заблудата, че *Човекът* е чисто и просто проявната форма, която *на тази земя* означаваме с името: “човек”. – –

Никой човек на земята, – никой, който “*познава* хората”, не може да бъде упрекнат, че възвишените слова, наричащи Човека “*образ и подобие Божие*”, будят у него само иронична усмивка, ако под понятието, което свързва с думата “човек”, той разбира единствено *земния човек*. . .

И наистина: изразът “образ и подобие Божие” би бил най-смехотворна глупост, ако изреклият ги за първи път е имал

предвид *единствено* “човека” на *земята!*

–

Тези слова е могъл да изрече само *глупец*, – или пък – истински *мъдрец*, комуто се е разкрило познанието за *всеобхватната* същност на Човека. – – –

Какво трябва да включва понятието “*Човек*”, за да вмести действително в себе си *Човека*, а не само една от безбройните му проявни форми в духовния и във *физически* сетивно възприемаемия Космос, ще научиш сега от тази “*Книга за Човека*”.

Вярвам, че *няма* да се надсмиваш вече на думите на мъдреца, щом осъзнаеш в себе си какво имам да ти кажа. . .

Тогава ще разбереш какво означават

старозаветните слова: «*И сътвори Бог човека по свой образ, по Божий образ го сътвори.*» – –

Тогава няма да търсиш вече “*прачовека*” на *тази планета*, – ще осъзнаеш, че онова, което досега си *наричал* така, е по-правилно да се назове *праисторическо животно*, от което е произлязло *по-високоразвитото* животно, служещо днес само като носител и оръдие на *Човека*, за да може той по този начин да се изживее във физическия свят. –

Няма вече и да се “*отчайваш* от човека”, защото всичко, което ти се е струвало досега “достойно за презрение”, “дребно” и “жалко” в съществуването, носещо на земята името “*човек*”, ще стане разбираемо за теб като естествено необходимо – понеже е *присъщо на животинската природа* – проявление на *земното животно*, кое-

то истинският Човек се стреми да *използва* тук като средство за себеосъществление, – но което често пъти му оказва по-силна съпротива, отколкото той е в състояние да превъзмогне във физическия свят.

Други неща пък ще се научиш да разбираш като *“явления на триенето”*, неизбежни при взаимодействието на толкова разнородни сили.

Няма никога вече да мечтаеш и за някакъв “рай на земята”, защото ще си осъзнал, че *животното*, което трябва да служи на Човека в този материален свят, не би могло никога да намери тук своя “рай”, – но че истинският *“Човек” е имал* отдавна вече своя Рай, преди сам да се сгромоляса в царството на физическото съзидание, където “човекът-животно” трябва да му заеме собствените си сили, за да може той отново да намери пътя към изгубения Рай. . .

Блажен си, ако след като се запознаеш с текстовете, които сега ти предоставям, стигнеш до собствено, вътрешно *про-зрение*, че и ти си *един Човек от вечната Родина на Човека*, а не само онова висше *животно*, с което се чувстваш тъй тясно обвързан, та едва ли досега си съзнавал колко чуждо и противостоящо е то за теб! – –

Блажен си, ако се възправиш тогава с пълна сила, устремен напред единствено към *най-възвишеното* в себе си, – защото твърде дълго вече си се ровил в най-тинестите си низини, – твърде често ръцете ти са бъркали в неведоми, мочурливи бездни, без да могат да намерят там онова, което им се е струвало, че напипват! – –

Искам да те видя *изпълнен с упование в себе си!*

Не би могъл вече сам себе си да *пре-*

зираш, щом – макар и само *смътно* – почувстваш, че в теб няма нищо за презиране освен онова, което *ти самият правиш* достойно за презрение чрез *погрешно тълкуване!* – – –

От този ден нататък ти *няма* вече да се *принизяваш до пошлото!* –

От този ден нататък *няма* вече да се *стремиш към низкото в себе си!* –

Така ти ще *“надигнеш глава”* – *нагоре* и *надалеч* от лепкавата глина на утъпканите делнични пътища!

Със свободна крачка ще заизкачваш

МИСТЕРИЯТА: “МЪЖ И ЖЕНА”

скалистата пътека, която те води навътре в теб, към твоите белоснежни върхове!

Там ти ще срещнеш тогава *самия себе си като “Човек” в Родината на Човека.* – – –

Във вечната Първооснова: в *Духа*, който вечно възсъздава себе си, а в себе си – и всичко съществуващо, – дълбоко скрита в извора на всяко битие и проявление, – се корени мистерията *“Мъж и Жена”*. . .

Издигайки мостове за земното позна-

ние, ние говорим за “чистия Дух” като за “абсолютно Битие”, при все че такава “абсолютно Битие” във вечен покой, обособено и затворено в себе си, никога *не е имало, няма и не би могло* да има.

Ако някой поставя знак за равенство между подобно провизорно понятие и *Действителността*, той се е предоверил на своето *мислене* и е още твърде далеч от съзнанието, че мисловните умозаклучения стигат само до границата на онези представи, които са все още *подвластни* на законите, управляващи мисленето.

Действителността на чистия Дух обаче е *сама на себе си* “закон” и остава недостъпна за всякакви логическо-мисловни зак-лючения! – –

Обхващайки самия себе си в себе си, “чистият Дух” се намира от веки во веки в състояние на *самосътворяване*, – за-

чевайки и раждайки себе си, – защото чистият Дух е: “*Мъж и Жена*”. –

А “*Мъжът и Жената*” в Духа зачеват и раждат *по-нататък* – без начало – без край – от изначалното си самопроявление *Човека* на чистия Дух, зачеват го и го раждат “по свой образ и подобие”, – като “*Мъж и Жена*”, *съединени в изначалното единство на двуполюсното съществуване*. . .

Всяко явление: – всички слънца и светове и в *духовния*, и във *физически* с-тивно възприемаемия Космос, – *всичко, всичко* е “творение” на този заченат от Духа *чисто духовен* “Човек”, доколкото то е “*явление*”, – ето защо това творение е също така свидетелство за “*Мъжа и Жената*” във вечния Дух. –

Този първи “Човек” на чистия Дух се зачева и ражда *в безкрайна численост*, – *в безкрайнократна индивидуализация*

– от Мъжа и Жената в Духа, като *всеки индивид* е *вечно творящ*: – вечно зачеваш и раждащ в себе си, – защото той “е” само дотолкова, доколкото се *проявява* във вечното зачеване и раждане като “*Мъж и Жена*”: – като мъжко-женска поляризирана сила.

Той всъщност зачева и ражда “самия себе си”, битие от своето битие, само че, така да се каже, в “по-плътна”, по-бледозрачна форма, докато накрая, стигнал вече много далеч във възсъздаването си от изначалното Битие, не се самосътвори в определена духовна “плътност” като “*явление*”, раждайки от себе си всички светове, които се разкриват като явление.

Безкрайнократно е и “проявлението” на Човека на Вечността *в неговото проявно творение* и всяко едно от излъчваните от него проявления зачева и ражда на свой ред следващата по-

нискостояща проявна форма.

Има стъпала на “Човека” в *духовния* Космос, та дори и в Космоса на *физическите* проявни светове, които на проявния човек *на тази земя* биха се сторили – ако беше способен да ги възприеме – по-високостоящи и от Бог.

..

А едно от *най-ниските* стъпала на проявлението на “Човека” е самият земен човек.

В него първородният Човек на чистия Дух се е свързал с едно от *най-несвободните* същества на своето проявно творение: – с *животното*.

Тук, в земното животно, Човекът на Духа е загубил съзнанието за *самия себе си* и се усеща вече само в трептенията на земните клетки със съзнанието на едно по-високоразвито животно, – съзнание, получаващо благодарение на

няколко слаби лъча от истинската човешка същност в Духа все още онова прояснение, което издига земночовешкото себеусещане над съзнанието на другите земни животни.

“Човекът” би се *загубил* в животното, ако не беше получил на земята своето наследство от Първозачатието, така че да *може* да му бъде дадена отново сила да приеме в себе си сияйния, образуван изцяло от Светлина кристал на чистия *Дух*, който той тогава открива у себе си като “*свой Бог*”.

Както строителят на кладенец не се спуска в дълбочината на шахтата, без да е завързал на сигурно място въжето, по което отново да се върне на бял свят, така и Човекът на Духа не се е спуснал в своето проявно творение без непрестанната осигуровка на своето понататъшно възсъздаване чрез

“сребърната нишка” от сияйни сили, бликащи от Първозачатието му в чистия Дух.

Само с помощта на силите, които вслед-ствие на тази връзка стигат от най-далечни висини до него чак тук, на земята, за земния човек е възможно да се *съедини* в себе си със своя Бог и в него да се извиси от мрака на нощта до сияйна Светлина.

Съзнаващ своята висока осигуреност, след като *неговият Бог* се е “родил” веднъж в него, той може вече да се спусне без риск и в най-дълбоките бездни, които би му отредил земният жребий. . .

Ала повечето земни хора живеят все още в човека-животно на земята без Бог дори да се кланят на някакъв Бог, измислен от тях извън този свят.

Те още търсят своите предци от дълбоката древност *само на тази планета*, без изобщо да знаят, че *цялата Вселена* е на Човека, че “първобитните хора”, чиито следи се откриват до ден днешен на земята, са просто техни земни предци “по *майчина* линия”, докато предците им “по *бащина* линия” – *оплождащият* елемент – могат да бъдат намерени единствено в се-ленията на *Духа*.

Освобождаването на духовния Човек от веригите, в които той се е самооковал като земен човек, може обаче да настъпи едва когато той най-после отново осъзнае себе си просто като *една* от хилядите *проявни форми* на “Човека” и се откаже от заблудата, че *само той – такъв, какъвто се вижда тук, на тази малка планета* – е истинският “Човек” като *единствена* форма на изява на Човека. –

Словата на свещените писания от дълбоката древност са гибелни за

вярващите в тях, докато човекът на земята отнася всичко, казано за “Човека” в тези мъдри вестителства, *само към себе си*: – само към проявната форма на Човека върху тази земя. –

Нагоре трябва да обърне поглед той, – но не към някакъв Бог извън света, съществуващ във въображението му някъде високо над облаците, а “нагоре” към *самия себе си* в своите *по-висши* проявни форми, – “нагоре” към своето Начало, към чистия *Дух*, който иска отново да из-кристализира в него като “*негов Бог*”! –

Но на земния човек му е трудно да открие и истинския си “*жив*” Бог, – защото е свикнал да вижда в своя Бог само “*Мъ-жа*”, докато неговият “жив Бог” е: – “*Мъж и Жена*”. –

Спасение земният човек ще постигне само ако и “*Жената*” в неговия Бог про-

говори отново на съзнанието му. . .

“Вечно *женственото* ни възвисява”. –

–

Това, че той вижда в своя въображаем Бог само “*Мъжа*”, е *грех*, то е отвърщане от силите на изначално поисканото Битие: – оплитане в *копнеещата за оплождане женственост* на неговото същество, – отказ от *мъжествено-активното* в самия него. –

Дисхармония възниква по необходимост навред, където “мъжкото” и “женското” в Космоса не действат в *единство*.

Наричай спокойно “Мъжа и Жената” и с други *имена!*

Това са все двата *противоположни полюса*, които в своето единение творят *Живот!*

Положително и отрицателно, активно и пасивно, оплождащо и раждащо, даващо и получаващо, отблъскващо и привличащо, задвижващо и задвижвано.

. . .

И всичко това е свързано във вечен кръговрат, така както земната жена става майка на мъжа, а мъжът – баща на жената. –

И както в *духовния*, така и във *физическисетивния* Космос *няма нито една* структура, *нито едно* същество: – нищо дори привидно “чисто мъжествено” или “чисто женствено”, – в което да не се намират *едновременно* “Мъжът *и* Жената”, съчетани наистина в хиляди различни съотношения.

Без остатък би се “разпаднал” всеки “*атом*” дори, ако в него не действаша, непрекъснато зачевайки и раждайки, “Мъжът и Жената”.

Както и да *нарича* изследователят потенциите, открити от него в най-малката частица на “материята”: – това винаги са форми на изначално съществуващите сили “Мъж и Жена”. –

А и своя “*жив*” Бог ти би могъл да се надяваш да намериш в себе си едва когато го потърсиш вътрешно така, както един-ствено *може* да бъде намерен: – като “Мъж *и* Жена”, – само ако по такъв начин го “търсиш”, стараяйки се да го почувстваш, той ще смогне да се формира в теб от Мъжкото и Женското начало като онзи изграден изцяло от Светлина “кристал”, който тогава ще *обедини* двата полюса на твоето собствено битие в *своята* двуполюсна същност. –

Висока помощ от твоята духовна Родина ще ти бъде предоставена, ако наистина търсиш по този начин. . .

На тази земя живее невидим *Един*, който *е*, какъвто винаги *е бил*: – един от бащиното Празачатие – от майчиното Раждане в чистия Дух, – един *чист духовен Човек на най-висшето Битие във вечно бликащия Извор на божествено-духовния Живот*.

Един от онези, които “*Мъжът и Жената*” в Духа зачеват и раждат “*по свой образ и подобие*”! –

Ала на тази планета живеят и *други* невидими “Човеци”: “Човеци”, които са *по-нататъшно възсъздаване* на прасътворените, – и като такива са “обвързани” наистина със собственото си проявно творение в невидимото, но въпреки това пребивават във “високата Сияйност”, – защото *не* са претърпели “падение” от Светлината и Сияйността, за разлика от *видимия* просвен човек.

Съзнавайки тежката неволя на човека в неговата земна проявна форма, те се

опитват да го спасят, стига той наистина да *иска* да бъде спасен.

Те самите пък действат под духовното ръководство на *онзи невидим прасътворен Човек*, който направлява всичко духовно на тази планета.

Този невидим кръг от духовни помагачи, действащ под върховно духовно-човешко ръководство, е намирал винаги все но-ви и нови земни хора, които е успявал да усъвършенства, превръщайки ги в оръдия на пламенната си воля да помага, – в дейни Майстори на най-висшето земно-духовно познание: – в съратници на своето помагащо дело, тъй като те са се обрекли да му сътрудничат още преди въплъщението си в земно тяло.

По този “мост”, безусловно необходим му, за да стигане до опипом търсещите в мрака на тази земя, е минавал и

минава във всички времена вечният истински “Човек” на Първозачатието в Духа отново към възсъздаването понататък от самия него, паднало творение от най-отдалечения от Светлината вид: – към земния човек, – търсейки кого би могъл да *вдигне* и да поведе обратно към Светлината. – –

Фактът, че толкова много земни човеци *търсят*, а толкова малко от тях *намират*, се дължи на това, че почти всички търсеци полагат усилия *в погрешна посока* и така затъват все по-дълбоко в мрака. . .

Всяка сила действа в *онази* посока, *в която е била тласната*.

А земният човек, у когото “*животното*”, носещо Човека, е взело до такава степен превес, че той смята земноживотин-ското в себе си за своя същност и дори го отъждествява със самия себе си, търси *навън* онова, което би могъл да намери само *вътре* в себе

си, там, където той си остава винаги свързан с по-високите стъпала на своята Човечност посредством “сребърната нишка” от сияйни сили, която поддържа *връзката* между истински “Човешкото” у *земния човек с всичко Духовночовешко*.

А и никой Помагач от *духовните* сфери, както и никой от “Майсторите” на духовното познание, живеещи *на земята във видим образ*, за да служат като “мост” за истинския “Човек” на Вечността, не може да стигне до земния човек в сърцевината на неговото съзнание по *друг* начин освен *отвътре*, където единствено се намира *истински Човешкото*.

Само като *предварителна подготовка* може да се “проговори” на истински Човешкото в земния човек *и откъм невидимото външно*, така че то да се пробуди за вътрешно поучение и просветление.

Ето защо всяко търсене трябва да бъде насочено *навътре*, за да може един ден да доведе до *намиране!*

Не в тибетските манастири, не по свещенните места на индусите, не в тайните кръжоци на въображаемите “зналци” можем да постигнем “великото Просветление”, “състоянието Буда”, а единствено в най-дълбоко уединение със самите себе си, – с истинския “Човек” в собственото ни сърце. . .

Нито един от премалцината на нашата земя, които са били усъвършенствани до Майстори на духовното познание, за да се притекат на помощ на своите близни, не може да те достигне дори да стои до теб, ако съзнанието ти не се пробуди *там*, където единствено можеш да осъзнаеш своята Човечност.

А сега ще ти говоря вече като на човек, който с готовност е приел в себе си

казаното му дотук от мен.

Сега вече ти се стремиш да постигнеш в себе си “Човека” от по-висша проявна форма, изхождайки от скритата в теб истински човешка същност? –

Искаш следователно стъпало по стъпало да се извисиш и да се завърнеш при собствения си Първоизвор в чистия Дух? –

Готов си не само да *изслушаш* думите ми, както се слуша вълшебна приказка, а добросъвестно и с всички сили да *постъпваш* според тях? – –

Чуй тогава какво още имам да ти кажа:

Заченатият от Духа “Човек” – от “Мъжа и Жената” в Духа заченат и роден – е “Мъж и Жена”, както вече чу.

По всички свои стъпала надолу до земния човек духовният Човек на Вечността може да те срещне само като “Мъж и Жена” и само в такова двуполносно единство ще го намериш, щом самият ти бъдеш намерен в Духа като такъв, който е способен да намира.

И Майсторът на най-чистото духовно познание, изпратен тогава при теб, за да ти стане водач и помагач в Духа, въпреки че не го познаваш, не го виждаш, а знаеш за него само *чрез едно ново чувство*, също е: – “Мъж и Жена”, защото онова, което единствено може да стигне от него до теб, е *вечният* Човек, възкръснал от гроба в него, земния човек. –

Търсиш ли Светлината, знай, че твоят път е закрилян от Учителите на вечния Ден, пред който трябва да се разстъпи всеки мрак в теб!

Ала трябва още да знаеш *кои* всъщност *са* тези Учители и *къде можеш* да

ги намериш, защото не във външното и не отвън е достъпно за теб *онова*, което живее в тях, за да ти помага. –

Не външното им проявление в света на сетивата може да ти предложи помощта, от която се нуждаеш!

Не ги търси в *нощта на непознанието*, там, където високоразвитото животно, служещо тук като носител на “Човека”, се лута в своите заблуди и смесва видимост с Действителност, – отчаяно и терзано от съмнения!

Досега все тук си търсил, но така и *не* си намирал. . .

Занапред ще трябва да търсиш на *друго, непознато* още за теб място. . .

Докато живееш тук, на земята, в земна дреха, ти никога няма да постигнеш истинска яснота по отношение на самия

себе си, преди да намериш в себе си “Човека” на *предвечното зачатие*. –

Но *не ще можеш* да го намериш, без да изкачиш стъпало по стъпало “*небесната стълба*”, чиито най-ниски степени са *земни хора*, в които въпреки това *чистият Човек на Духа* е станал вече цар и повелител. – –

Напразно ще търсиш крайна яснота в “*свещените книги*”, защото тези книги са били писани някога единствено за хора, отдавна постигнали крайната яснота, и е трябвало само да ги съпровождат в по-нататъшния им житейски път.

В тези книги Учителят се обръща към ученика, който е *свързан* вече най-вътрешно с него и на когото той може да се разкрие чрез добре познати слова, изпълнени със символичен смисъл.

А когато един ден *намериш вътре* в себе си – във вечночовешката си същ-

ност – онова, което днес все още търсиш, тогава и много текстове от древността ще започнат да ти говорят на разбираем, ясен език и *едва тогава* “свещените книги” ще бъдат от истинска полза и за тебе. –

Сега засега обаче трябва да търсиш *само в себе си!*

Преди всичко трябва да започнеш с това, когато се обръщаш към себе си с “Аз”, да зовеш вече *не* само *по-високо-развитото животно*, но и *вечния* “Човек”! – –

“Мъжа *и* жената” трябва да търсиш във всичко, което е *във* и *над* тебе! –

Мъж ли си или *жена*, – винаги знай, че ти *от веки* си се самоопределил полярно и че тази полярна определеност не може во веки да се промени, – но винаги се стреми в себе си към своя *про-*

тивоположен полюс. –

Твоето *духовно мъжествено* начало не бива да се опитва да потиска *духовно женственото* в теб, както и *духовно женствената* ти същност не бива да отрича *духовно мъжественото* в теб!

Само така ти ще се съединиш един ден отново и в Духа със своя изначален противоположен полюс в същото духовно единение, което ви е свързвало в единство *преди* раздялата, настъпила неизбежно поради “падението” от високата Сияйност. . .

Търси *правилно* – така, както все те уча да търсиш, – и един ден ще намериш *себе си* като “Човек на *Вечността!*”

В него – *в себе си* – ще се изкачиш по всички междинни стъпала, съединен със своя “*жив*” *Бог*, до изначалното състояние на своето първоначално *Битие*, изоставено от твоето съзнание единст-

вено поради собствения ти волеви
избор: – от *Дух* заченото, в *Духа* родено,
– добило *вечен Живот от “Мъжа и Же-
ната” в Духа!* – – –

Не *всеки* земен човек стига още *по
време* на този *обвързан с животното*
живот до *съзнание* в света на чистия,
субстанциален *Дух*.

Премалцина се пробуждат още през
земния си живот осъзнати в духовната
сфера на земята.

Всички обаче могат *още тук и през*
отредените им земни дни да намерят

ПЪТЯТ НА ЖЕНАТА

в самите себе си своя *вечен* Живот!

Всички ще трябва един ден да се научат да намират в себе си този *вечен* Живот дори да *не* са го намерили *още* при раздялата си с външния земен свят. – –

Не ще можеш да се осъзнаеш някога в чистия Дух, преди да си заживял в себе си в своя *вечен* Живот!

Едва във *вечния* си Живот ти ще можеш да изживяваш *себе си* като *Човек на Вечността!* –

Така че и за теб са в сила свещените слова на високия Учител:

«Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец!»

Ала не онова в тебе, което

принадлежи единствено *на земята*, може да постигне някога посоченото тук “съвършенство”. –

Едва когато намериш в себе си своя *вечен* Живот и заживееш в *него*, ще бъдеш “*съвършен*” като “*небесния*” твой “*Отец*”, *като вечно зачеващ в майчиното лоно на вечното раждане*: – Прасила в Прабитието, – едновременно “*Мъж*” и “*Жена*”! – – –

Преди да си *постигнал* това, което може да се постигне тук, не бива да минава нито ден за теб, без да си бил поне *ус-тремен* към тази цел!

Вонази *най-висока* сфера на *духовния*

проявен свят, където Духовночовешкото за пръв път се самосъздава като *явление* – но тук все още като *духовно* явление, “Мъж” и “Жена” са още тясно *споени* в изначалното единство на двуполусното усещане на “Аза”.

С всяко по-нататъшно възсъздаване оба-че духовните светове, в които този първи *духовен* проявен Човек продължава да се самосъздава, стават “поплътни” и по-бедни на изначална “Светлина”, – но най-тясното единение на “Мъж и Жена” се *запазва* все така като общо двуполусно явление.

Стигнал накрая до своята, така да се каже, “*най-плътна*” реализация на *духовно* проявление – слабо озарен вече от изначалната “Светлина”, – духовният Човек от тези тъй отдалечени от неговото Първозачатие селения опознава за пръв път световите на *физическото* формосъзидание.

Тук обаче става така, че *женският* полюс в него бива сполетян от едно ново усещане: – чувството на *страх*.

Страх от чудовищните сили, над които единният двуполусен духовен Човек е властвал дотогава, но които сега вижда действащи по нов начин, – тъй чужд за него самия, че не дръзва вече да им заповядва и така загубва властта си над тях. . .

Ала *зад* действието на тези *плашещи* го вече сили той съзира – *един нов свят*, населен с живи същества, произтичащи всички от неговата собствена сила в *най-високото* му духовно проявление: – света на *физическисетивната форма на нѐгледа*, – на *физически* изживяващото се явление.

Страхът от неконтролируемите вече сили и *привличането*, упражнявано от *формите* на физическия свят, стават накрая причина *женският* полюс на ду-

ховния просвен Човек да разруши с един *акт на волята* стената, която го е отделяла дотогава от физическисетивния космос.

Властно го обладава съзнанието за новооткритата възможност да се самоизживее по непознат досега начин и цял разтърсен от възжеление, той се откъсва от дотогавашната си проявна форма: – съ-единява се със земното животно, – досущ както мълнията се откъсва от облака, за да се съедини със земята. –

Безброй “земи” има в космическото пространство, където духовният Човек е принуден сега да се изживява в животин-ско тяло: – във физическото тяло на животното, чиито останки на тази планета откриваме запазени от ония времена, когато то *не е още носило* в себе си *духовния Човек*, въпреки че днес бива наричано “прачовек”.

С откъсването от *духовния* просвен свят и последвалото го съединяване с животинското тяло завършва окончателно “падението” от високата Сияйност.

Духовният Човек, който досега е бил “Мъж *и* Жена” – обединени в усещането за единен “Аз” и самовъзсъздаващи се по-нататък в други духовни светове, – се оказва по този начин *раздвоен*, защото във *физическия* просвен свят полюсите “Мъж” и “Жена” *се разделят по принуда*, тъй като този свят може да съществува само благодарение на постоянната “*напрегнатост*”, произтичаща от *раздвоението* на двата изначално дадени полюса.

Първи *женският* полюс на духовния просвен Човек предизвиква това “падение” и възжелава битието в животинска форма, – но в духовните сфери не може да остане нищо, в което да е активен *само еди-ният* от двата полюса “Мъж”–“Жена”, така че мъжкият полюс е принуден да

последва незабавно женския в “падението”.

Животинската форма, която женският полюс намира веднага след своето “падение” – “сътворена” вече от духовни Човеци от най-ранното зачатие, – се превръща за мъжкия полюс в *принуда* да пожелае същата форма и за себе си.

“*Синовеите Божи видяха, че дъщерите човешки са хубави, и взимаха си от тях за жени.*” –

(Тук *дъщерите “Божии”* са станали вече “дъщери човешки”! – *Синовеите* Божии ги следват! – –)

Така приблизително може да се опише по земному вечно възобновяващият се процес, който обвързва накрая Човека от *духовния* просвен свят с формите на *физически* сетивния просвен свят.

Всъщност става една – *поискана* първоначално от женския полюс – *смяна на формата на нѐгледа*, която незабавно *разединява* съединените дотогава полюси и ги *разлага* на един самостоен женски и един също тъй самостоен мъжки полюс, – отговарящи на разделението на половете при земния човек животно, който може да просъществува само в такова разделение.

Според преданието за изгонването от Рая “Ева” е била съблазнена от “змията”, преди да съблазни на свой ред “Адам”. Макар тази легенда да не е стигнала до нас в първоначалния си вид, тя достатъчно ясно показва, че чрез нея един мъдрец е искал да предаде на поколенията, доколкото те биха разбрали образния му език, своето знание за един вечно възобновяващ се процес, символично забулено като разказ за разиграли се във времето събития.

Който умее да разчита словата на този мъдрец, скоро ще намери в тях и по-нататъшните *последници* за разделените на земята “мъж” и “жена”, посочени чрез думите, с които според мъдреца “Господ” се обръща към “Адам” и към “Ева” и които по многозначителен начин разграничават степента на вината и *последниците* от нея.

При постоянно възобновяващия се процес на “падението” – във всеки отделен случай – пасивният по своята природа “женски” полюс е този, който от *страх* става пръв жертва на “първородния грях”, пръв се поддава на *привличащите сили* на физическия свят.

Ала мъжкият полюс съвсем не е без вина, – съвсем не е само “жертва” на своята обвързаност с женския полюс!

“Грехът” на “мъжкия” полюс е в отказа му от всякаква активна съпротива в съвместния двуполусен живот срещу

заплахата, надвиснала над женския полюс поради страха и външното привличане.

Става така, че двата пола си разменят ролите: – духовна перверзия, при която *женският* полюс възприема *активно*, а *мъжкия* – *пасивно* поведение, а това прави непредотвратимо “падението” във *физическия* просвен свят.

Решаващ като “първороден грях” обаче е единствено положителният *волеви акт* в женския полюс. –

Затова в мита за “грехопадението” “*проклятието*” застига човечеството в лицето на “*жената*”, – то вещае на жената в земен облик телесни болки, страхове и беди, които не могат да бъдат спестени на физическото животинско тяло, както и онази непрекъснатата борба с пъстробагрената “змия” на *физичес-*

кисетивната форма на нагледа.

За “*мъжа*” пък *самата тази форма на нагледа* се оказва обезценена поради проклятието J.

На него са отредени единствено *грижите и мъките*, неизбежно съпровождат съществуването във физическата форма на нагледа.

Ето защо по-нататък в същата легенда “Господ” се обръща към “жената” в човека с думите:

“На *мъжа* си ще се подчиняваш, и той ще *господарува над тебе!*” – –

Колко често досега се е *злоупотребявало* с тези думи, тълкувани като правомощие за потискане на женската индивидуалност въз основа на уж признатото тук безусловно господство на *мъжа в брака!*

Ала никоя *насмешка* и никой *сарказъм* не са в състояние да заличат от света голямата *истина*, която въпросният мъдрец е намерил за нужно да подчертае тъкмо чрез този *заповеден* тон на “Господа” към мъжа и жената. –

Тук се крие нещо наистина *различно* от онова, което са си въобразявали, че виждат в това леко забулено откровение хората, опитали се да го изтълкуват като добре дошло божествено потвърждение на мъжкото властолюбие над жената!

Тук е посочен пътят към бъдещото *възстановяване на единството* в царството на *Духа* на двата разделени на земята полюса, което може да настъпи само след *премахване* на духовната *перверзия* на половете, довела някога до “падението”!

Тук е указан духовният закон, който *може* да си послужи само с *мъжа* на тази земя, доколкото се нуждае от човешки

антени, за да стане “благовестието” на *Човека на Вечността* отново разбираемо за блуждаещия в “мрака” *земен човек* и тъй да му се вдъхнат силите, необходими за завръщането му в “Светлината”! – –

Мъжът и жената в този земен про-свен свят все още носят в себе си последните следи от някогашното *единство* на полюсите.

В жената на тази земя все още живее нещо като “спомен”, че някога е усещала духовно своя “Аз” и в “мъжа”: – в един *мъжки* полюс, – както и мъжът на тази земя може все още да открие в себе си същата следа от някогашното си единение с “жената”: – с един *женски* полюс. . .

Всеки стремеж към *душевно* единение между мъжа и жената на тази земя се основава единствено на онова

в мъжа, което е запазило по такъв начин някакво съзнание за жената, и на онова в жената, което е запазило известно съзнание за мъжа. –

Дори нечуваната сила на присъщото на животинското тяло *полово* влечение между определени индивиди от двата пола *не* би могла да се прояви в човека на земята, ако действащите в случая *душевени* задръжки не бяха почти напълно *обезсилени* от един душевен “спомен” – един последен проблясък – за някогашното *единство* на полюсите.

–

Никакво душевно “*разбирателство*” между мъжа и жената в земно тяло не би било възможно без онова, което продължава да действа в *жената* вследствие на някогашното *единство* с *мъжа*, – и без онова, което се е запазило в мъжа от действието на съединения някога с него *женски* полюс.

–

Не всички “Човеци” от *духовната* проявна форма са претърпели “падението”: – *раз-двоението*.

От *не-раздвоените* – *непаднали* – индивиди, живеещи в *духовната* сфера на земята, все отново се излъчва пламенна, насочвана от Любовта воля за спасение, познаваща една-едничка цел: – да върне падналите във *физически* сетивната проявна форма към изначалното им духовно състояние.

Същите нераздвоени Човеци и *единствени само те* си създават на земята – от поелите този дълг още преди своето раждане – онези “Пробудени”, които биват наричани Майстори на космичното познание.

Тези непаднали Учители си избират със сигурно око сред земните хора мъжете, в които разпознават *духовния*

елемент, поел някога задължението да им служи: – мъжете, които могат да им станат сега “Синове” и “Братя” и които те усъвършенстват като “Светеци” на Вечността.

Тези невидими, двуполюсни Човеци на *духовната* проявна форма живеят – както вече посочих – тук, в *духовната сфера на тази земя*, под високото, любвеобилно ръководство на един от първоначалните *духовни “Човеци”* – на един от онези *най-възвишени* индивиди, които остават неизменно *в чистия Дух* и *никога* не са изпитвали стремеж към възсъздаване, пък било то само в *духовните* проявни светове. –

Според вечния духовен закон само *мъжкият* полюс на духовния Човек, изживяващ се в животинско тяло на нашата земя, запазва способност да встъпи *съзнателно* в *духовната* сфера на земята, където *“Не-раздвоените”* живеят като помагачи на земния човек.

Затова и никога една земна жена: – въплъщението на *женския* полюс на духовния Човек – не би могла да бъде усъвършенствана като Майстор на космичното познание, както не е възможно и един истински Майстор да превърне чрез духовно “преливане” една жена в свой приет “Син” в Духа, нито да ѝ въздаде истинско посвещение, тъй като всички тези форми на *активна*, завършена в себе си и чужда на всякакъв произвол духовност имат за предпоставка *активния* духовен полюс в земния човек.

Като *разделен*, пасивен женски полюс на *духовния* просвен Човек, “жената” носи в земния си живот последиците на *своя волеви импулс за въплъщаване във физическия свят*, довел по необходимост до *разделянето* на полюсите “Мъж и Жена”.

Земновъплътеният *женски* полюс на духовния Човек също може да *бъде* “издигнат” по време на земния си живот в

духовната сфера на земята, – но само по съответстващия на неговата природа *пасивен* начин, *без* да постигне *осъзнаване* в тази сфера, макар това съвсем да не изключва възприемчивостта към мъжки поляризирано духовно въздействие.

Мъжът на тази земя – като инкарнация на *мъжествено*-духовен полюс, – запазва, напротив, *активната* си духовна сила и в *животинското* тяло, при все че тя може да бъде освободена – било напълно, било отчасти – от своето латентно състояние само в най-редки случаи, за които вече стана дума.

Такова освобождаване на духовната сила обаче е възможно само благодарение на помагачите освободители, на Не-раздвоените в *духовната сфера* на земята, която тогава мъжки поляризираният дух може да изживее

активно и действено *в напълно пробудено* или поне *отчасти* възприемчиво съзнание. –

А тъй като и активният дух с мъжка полярност – въпреки постигнатото с помощта на Помагачите *пълно, частично* или само *временно* “пробуждане” – не би могъл да се осъзнае там без уравнивяването му с *женска* полярност, от висините на неоформения вечен Дух, от “Пра-светлината”, която е “Мъж и Жена”, до него достига един *женски* поляризиран лъч, слива се с неговия “Аз” и му придава необходимата духовна завършеност.

Не ми се вярва, че *не* е знаел за този процес поетът, изрекъл навремето думите:

«*Вечно* женственото *ни възвисява*» . .

Вечно *мъжественото* пък може наистина да *издигне* женски поляризирания дух до духовните сфери, но *не* може да му помогне да се *осъзнае* там по време на земното въплъщение.

Поради *волевия акт на устременост към физическисетивния просвен свят* и предизвиканото от него превръщане на духовно присъщата си *пасивна* природа в най-чиста *активност*, женският полюс на духовния Човек се е лишил сам от силата, която би могла да го освободи отново от избраната форма на наглед.

Парализираната от този волеви акт си-ла не може вече да бъде възстановена по време на земния живот.

Ала онези, които като Майстори на космичното познание са станали “мостостроители” за Не-раздвоените от *духов-*

ната сфера на земята, искат да избавят от земно робство както *мъжа*, така и *жената*. . .

И те могат да го сторят, стига първо да им се удаде да подтикнат земния човек, бил той мъж или жена, да се устреми към пълно обединяване на душевните си сили със своя *духовен* “Аз”.

Едва тогава ще може “живият Бог” отново да се “роди” в човека на земята. –

Едва тогава ще бъде отново издигната “небесната стълба”, по която се качват и слизат “ангелите” и която от тази земя стига нагоре до вечната “Прасветлина”, породила *Духовното* в земния човек.

Пътищата, които соча, не са затворени нито за жената, нито за мъжа.

Ала освен това аз говоря и за друг един път, по който *понякога* бива

призван да поеме един **МЪЖ**, но **НИКОГА** една **ЖЕНА**.

Говоря за активно, съзнателно встъпване в духовната сфера на нашата земя още **по време на** живота в земно тяло, като за **възможност**, дадена – макар и само в редки случаи – на мъжа.

На **жената** – и то на **всяка** жена на тази земя, която съзнателно или само догаждайки се върви по пътища, подобни на сочените от мен – силата за **самоосъзнато** издигане в духовния свят ще бъде дадена един ден, **след** добре оползотворен земен живот, от един от Майсторите, които “вечно женственото” е “възвисило” още по време на земния им живот в **духовната сфера** на земята и които и след смъртта на земното си тяло остават да помагат близо до тази земя.

Високият път на жената, който обаче не е отреден единствено на нея, е сле-

дователно **непък** път, но и той като достъпния само за малцина **пък** път на мъжа води един ден до ново **духовно единение** на двете компоненти “Мъж” и “Жена” и по този начин – до самосъзнателен живот в световите на **духовното** “явление”, намиращи се **много по-високо** от “отвъдния свят”, където всеки човешки дух се озовава – дори **без** да се е стремил към това – веднага след смъртта на земното си тяло: – **отвъд** формата на наглед, свързана с **външните** физически сетива.

Ала **напразно** земната жена би търсила тук, на земята, някой от Майсторите на космично познание, за да **даде** **още през земния живот** достъп до света на Духа.

Дори светите жени, служили някога на описания в Евангелието Учител, са намерили едва **след** земния си живот в негово лице помагача, който е могъл да им **разтвори** царството на Духа, след

като самият той е бил вече напуснал земното си тяло.

Преди това те не са го “познавали” и са го мислели за “градинар” на земни градини. . .

Сурови са словата, с които този Майстор на космично познание се е обърнал дори към собствената си *майка*, когато е казал:

“Какво имаш ти с мене, жено?!” – –

Тези думи обаче се изричат от земното проявление на *всеки* Духосъчетан и се отнасят за *всяка* жена, търсеща тук, на земята, от *земно въплътения* Учител помощта, която той, дейният в царството на същностния Дух, може да J предложи *едва когато* самият той е свалил вече земната си дреха.

“И кога аз бъда издигнат от земята, всички ще привлека към себе си!” –

Първични земни нагони на женско възжеление са насочвали твърде често женските души, търсещи своя Учител, по криви пътеки, където измамна илюзия, породена от драматично раздвоение на собствените им душевни сили, ги е карала да мислят, че са намерили въображаемия “Майстор”, който всъщност не е бил нищо повече от плод на необузданата им пластична фантазия. .

Твърде често земната “жена” е възжелавала всъщност земния “*мъж*”, благочестиво вярвайки, че се стреми към своя противоположност във вечния *Дух*, все едно дали е наричан “Кришна”, или “Иисус”.

Дали с благоговееен плам прегръща “*възлюбения на своята душа*”, или пък, тръпнеща от жажда за състрадание, съпреживява *живота и мъките* му, – тук

винаги е налице причинено от душевно раздвоение трескаво бълнуване, колкото и възвишени и трогателни да са проявите на това бълнуване, колкото и силно преживяването на подобна илюзия да разтърсва *физиката*, а и това разтърсване често задейства сили на невидимия *физически* свят, от които би побягнал ужасът всеки познаващ тяхната дейност и същност. – –

Едва след като жената на тази земя се *освободи* отново от поисканото някога земно тяло – *след един земен живот, насочен към завръщане в Битието на Духа*, в *духовен* облик и с обединени душевни сили, изпълнена от своя *“жив” Бог*, – – едва тогава тя е в правото си да очаква, че до нея може да се приближи Учител в *духовен* облик, способен да ѝ възстанови онова, което тя, като женски полюс на духовния Човек, е трябвало някога да остави там, където силата ѝ е била парализирана

поради погрешно насочване на нейната устременост. . .

Тогава вече тя ще може да намери със сигурност и своя духовен противополож, с който е била някога съединена, и сега – съединена пак во веки с него – ще пред-ставлява отново “съвършеният” духовен Човек, – усещайки съзнателно *себе си* в неговия “Аз” и *същевременно*, в *същия* “Аз” – своя *мъжки* духовночовешки противополож.

Същото обаче важи и за *мъжа*, доколкото той, благодарение на своето “душевно родословно дърво”: – на душевните сили от древни времена, обединили се в него в резултат на духовното му обричане за помагач на Светещите в Прасветлината – не носи още *по рождение* у себе си способността да бъде усъвършенстван като Майстор на космично познание или не се е пробудил на земята поне до такава степен, че някой от Майсторите да е на-

мерил за възможно да го приеме като духовен “Син” и да го посвети *чрез “преливане”* в способността да се изживява в Духа.

Ала и *роденият* да бъде Майстор или *приетият* за духовен “Син” може да *оползотвори истински* дадената му духовна възможност *само ако* предано и непоколебимо *изпълнява* винаги всичко възложено му от неговия духовен наставник.

—

Йерархията на Духа не познава произвол!

Докато живеят въплътени в земновотински тела тук, на земята, “мъжът” и “жената” се намират винаги точно на *онова* стъпало, което са *способни* да заемат, и на всеки земен човек се отрежда само това, за което сам се е *направил* духовно способен. — —

Но щом говоря тук за *“пътя на жената”*, трябва да посоча на жената в земен облик и една отличителна *особеност* на нейния път, присъща и на онзи участък, по който еднакво могат да вървят *и* мъжът, *и* жената.

Мъжът, поел по този “път”, ще се приближи без съмнение по-бързо до целта, ако запази поведението си *активно*, сякаш все готов да *“грабне”* целта, към която се стреми.

На жената пък вместо това препоръчвам поведение на *изпълнен с упование копнеж* — нека тя остане *устремена* към целта, но без да се опитва да я “грабне”, а да се остави да бъде *пасивно* насочвана към нея.

Този съвет произтича от стародавна, изпитана мъдрост и неговото съблюдаване — ако бъде правилно разбран — може много да облекчи постигането на целта и за мъжа, и за жената. . .

“Пътят на жената”, както и този на мъжа, е път на завръщане към изначалното състояние в *духовния* просветен свят, *преди* човекът да потопи *духовните* си сетива във *физическите* сетива на “животното”, правейки ги по този начин неспособни вече да възприемат

ПЪТЯТ НА МЪЖА

Духовното.

Обръщайки духовно отредената му пасивност в *активна* устременост, женският полюс *сам* е парализирал изначалната си сила, *сам* се е лишил от нея. –

За да може един ден отново да я придобие, той трябва доброволно да се върне към изконно присъщия характер на своите стремежи.

Както в жената, така и в мъжа на тази земя “живият” Бог иска да се роди още тук, – през този земен живот! –

“Пътят”, посочен от мен в различните му форми в първата от тези три книги: “*Книга за живия Бог*”, се отнася до всички хора на нашата земя – както “*мъже*”,

така и “*жени*” – и всичко казано от мен за високото духовно водачество, за гласа на напътстващия, за помощта на действащите в Духа Учители е в сила *и* за “жената”, *и* за “мъжа”.

Нека никой не се заблуждава и не мисли, че в книгите си искам да посоча само възможностите за духовно развитие на особени избраници, – само пътя на “ученика” и духовно “посветения”, или пък единствено този на Майсторите на космично познание!

Това, което – само загатвайки отдалеч – посочвам и трябва да посоча за подобни пътища, е винаги така обозначено, че да не буди никакви съмнения.

Достатъчно често подчертавам, че *те-зи* наистина извънредно трудни пътища *не* са достъпни *за мнозина*, че те се разкриват само пред *родените* за тях мъже. . .

Наложи се тук, на това място, да говоря за много неща, отнасящи се *общо* и за мъжа, и за жената, защото нямаше как иначе да покажа до каква степен пътят на жената се различава от пътя, който *не е* общ за двамата и е достъпен само за *мъжа*, доколкото той е “*Светец*” на *Пра-светлината* или е призван да стане *посветен ученик*.

При все че пътят на жената *не* може да стигне *тук, на земята*, до онази най-голяма висота, на която е способен да се издигне още *по време на* земния си живот мъжът, роден да стане един от Майсторите на най-чисто познание, пътят на жената води в края на краищата до същата цел: – до будно битие в проявния свят на *Духа*: – до новорождение на *духовния* просвен Човек, който е “Мъж *и* Жена”, в най-блажено единство и во веки неделими в общо двуполусно “Аз”-усещане.

Всяко духовно достойние, постижимо

за *мъжа*, ще стане *чрез* мъжа един ден отново постижимо и за *жената*.

Тогава *мъжкият* полюс на духовния Човек увлича след себе си *женския*, както преди това женският полюс е увлякъл мъжкия в живота на *физически* сетивната форма на наглед.

След всичко, което казах дотук за пътя на жената”, изглежда едва ли не излишно да говоря отделно и за “пътя на мъжа”.

В огромното мнозинство от случаите пътищата на мъжа и на жената не се раз-

личават съществено помежду си въпреки всички духовни разлики между полюсите. Само *начинът*, по който пътят се *извървява* от мъжа, може да бъде по-друг от този при жената. –

Доколкото мъжът като “мъж” вижда пред себе си такъв участък от пътя, който *не е никога* открит за въплътената на земята жена, то тук става въпрос само за онази необикновено висока пътека, достъпна единствено за премалцината, които *затова са родени*, за да действат напълно осъзнато в сферите на Духа още през този земен живот.

Това е онзи *последен, върховен* участък от пътя на малцината избраници, по който другите – и мъже, и жени – и без това не биха ги последвали дори да имаха възможност да го сторят, докато живеят още *на земята*.

Би било проява на *най-глупава само-надеяност*, ако някой мъж на тази земя си внуши, че само защото е “мъж”, има някакво особено духовно “*предимство*”,

даващо му право да подценява духовния потенциал на жената в сравнение със своя собствен!

Казвам изрично “*духовния* потенциал”, защото тук аз говоря за вечния *Дух*, – а не за *интелекта* и силата на *мисълта*, които са само резултат от земно обучение.

В Духа не съществува стойностна разлика между мъжкия и женския полюс!

Женската пасивност и мъжката активност са изначално дадени в духовния Човек в *еднаква степен и сила!*

Малцината, които през своя земен живот действително имат духовно “предимство” пред земно въплътения женски полюс на духовния Човек, са съзнавали от-край време високия си дълг да оказват *особена* помощ на “жената”, тъй като поради изхождащия от нея импулс

за физическа инкарнация тя се е озовала след “грехопадението” в *по-тежко* положение от това на мъжа. –

Никой от тях не е *ценял* жената *по-малко* от мъжа, нито пък е *презирал* човека жена.

Дори когато някой е пожелавал със сурови думи да разграничи *земното* си отношение към една жена на земята от своята *духовна* същност, – то всеки от имащите въпросното предимство *както пред мъжете, така и пред жените*, е показвал, че за него жената – и в земното си въплъщение – е достойна за истинско *благоговение*. . .

Та нали в духа на всеки един от малцината стигнали до съвършенство живее от момента на постигане на това съвършенство вече не само *мъжкият полюс* на духовния просвен Човек, но *съединен с него* – замествайки неговия

женски противополож, който един ден ще бъде отново намерен – и онзи *женски поляризиран* лъч на вечната *Прасветлина*, без който мъжкият човешки дух не може да възвърне будното си съзнание в духовните проявни светове: – *“вечно Женственото”*. – –

Как *би могъл* такъв един човек – макар и в своя земен, *обусловен от животното* живот да въплъщава само *мъжкия* животинско-човешки полюс – да цени по-ниско от духа на мъжа *женския* дух, който той усеща в своята *духовна природа съединен* с мъжкия му духовен полюс в *един и същи “Аз”?!* –

“Пътят на мъжа” изисква от тръгналия по него мъж *още от самото начало* не само сериозна, но и добре обучена воля за разбиране на женската природа.

Мъж, у когото такава воля *липсва*,

няма *никога* да стигне до иначе достъпната за него цел. . .

Жената, доколкото е възвърнала *пасивната* си нагласа, е много по-склонна да признае с *готовност*, а често и с *възхищение*, присъщата на мъжа активност.

Напротив, *активната* природа на *мъжа* може твърде лесно да му внуши маниа за “величие”, така че той да вижда в жената не *“друго”*, но *равностойно* нему същество, а същество, *по-малоценно* от него.

Тук се крие немалка опасност за доста мъже, които биха искали да тръгнат по “пътя на мъжа”!

Мнозина си *мислят*, че са поели по своя път, смятат се дори за доста “одухотворени” вече и си въобразяват, че са придобили *правото* да гледат със сниходително пренебрежение към жената

от мнимата си висота, докато така те всъщност се лишават от всяка възможност да стигнат в Духа. –

Мъжът обаче, който веднъж действително е *осъзнал*, че още при първите стъпки по неговия духовен път *духовно-женственото* е онова, което го възвисява, – което стига до него, протичайки през най-високите духовни йерархии чак долу до неговите земночовешки духовни помагачи, – такъв мъж несъмнено е *предпазен* от опасността да се смята като мъж за поценен от жената. . .

Той ще даде на жената нейното си и на мъжа – неговото, – знаейки, че Човекът на *духовните* проявни светове може да се възроди в непреходно съвършенство *само тогава*, когато Мъжкото и Женското отново се *обединят* в *едно* духовно съществуване, в което той ще изживява *себе си и своя противоположност* в собствения си “Аз”. –

Съединените лингам и йони са били за индусите още в дълбока древност символ на тази истина, – докато *само* лингам, или фалос, като съответен телесен орган на *мъжа*, символизира силата, създаваща от *родения за това* мъж Посветения и “Майстора” на космично познание. . .

И изгарянето на вдовиците в древна Индия, първоначално извършвано само по религиозно обусловената воля на овдовялата съпруга, може да се разбере единствено като печален остатък от долавяната вече в изопачена и изкълчена форма духовна истина, наследена от една далеч по-стара традиция.

Хората са прехвърлили върху най-външни прояви нещо, което е следвало да се разбира *чисто духовно*, защото съдбата на всяка истина, стигнала до тази земя, е да просияе само за кратко време в своята чистота и да бъде разбрана едва от малцина в

непомрачената J яснота, – докато не стане накрая “всеобщо достояние” в една изопачена, земна-преземна форма.

За да може “жената” в “мъжа” и “мъжът” в “жената” наистина да *“пребъде”*, то и двамата: – и мъжът, и жената – трябва да се стремят да намерят пътя към

БРАКЪТ

Духа в душевно разбирателство, обединени във волята си така, както някога пак заедно са *изгубили* възвишения духовен просвещен свят.

Едва ли можем да се съмняваме, че душевната общност в стремлението към Духа няма как да не хвърли лъч светлина и върху някои проблеми на външния живот, които дотогава са притеснявали твърде много мъжа и жената и са изглеждали направо нерешими в техните очи.

Стигнали веднъж до целта, достъпна тук, на земята, за *всички*, които сериозно и с постоянство се стремят към нея: – до раждането на *“живия” Бог в собственото сърце*, – накрая мъжът и жената ще бъдат увлечени от висшите сили, протичащи по всяко време през малцината, с които божествената *Любов* си служи,

за да води нагоре жадуващите за *Светлина* и за освобождение от хаотичната нощ на колебливата воля.

По-сигурно, отколкото би могло да стори това едно учение с реч или писмо, всички искрено търсещи ще бъдат напътствани от онези светове на чистата Светлина, в които от всички живеещи на земята само Майсторите на космичното познание могат съзнателно, знаещи и дейс-тващи според това знание, да встъпят още през земните си дни. –

Освободени един ден от земна обвързаност, “мъжът” и “жената” – при напълно запазване на индивидуалната си самобитност, при подчертано полярно различие като две цялостни духовни същества – ще бъдат все пак *обединени в един-единствен “Аз”*, тъй като в новородения духовен Човек двата обособени “Аза” *напълно* се “покриват” и всеки отделен “Аз” усеща в себе си едновременно “Аза” на

противоположния полюс, както и самия себе си. –

Това, което е било *две* и *раз-двоено*, ще остане вече во веки свързано в нещо *трето*, като новообединило се духовно същество, състоящо се от “Мъж” и “Жена”. – – –

Учителите на Любовта, Майсторите на космичното познание се раждат в този земен живот, за да могат да *помагат* и *напътстват*, така че тази цел да бъде *постигната* един ден от *всеки мъж* и от *всяка жена* след края на земните им дни, – за да поучават как да се *използва* този живот, как да се *избягват* обиколни пътища и прахосване на силите.

Не това, което малцината избраници притежават като способност за *земно* познание, ги прави годни да служат като помагачи на своите ближни!

Не “талантът” и не “знанието” ги прави *такива*, каквито *са!*

Не *земната далновидност* ги прави способни да *про-зират* в духовните процеси!

Цялото тяхно “*познание*” е *любещо проникване!* –

Цялото тяхно “*знание*” е сигурност, кореняща се в духовното *Битие!* – –

Те, и само те, могат да извървят *оня* “път на мъжа”, който води до *будна и съзнателна дейност в света на субстанциалния, чист Дух*, и само *от тази духовна сфера* идва *помощта*, която “Светещите” на Прасветлината имат да предложат на другите хора. – –

Едно е *половото общуване* между мъжа и жената на тази земя, друго е *бракът*. – –

Който е осъзнал каква *мистерия* обгръща мъжа и жената, – мистерия, извистваща се до най-вътрешното лоно на чистия Дух, чак до самата *Прасветлина*, за него ще бъде свято “*еднобрачието*”, свързващо един мъж и една жена за живота на тази земя.

Блажени са, които още през този земен живот намерят в *брака* своя собствен, *вечен противополож*, противоположния полюс, с който трябва един ден да бъдат во веки *обединени* в Духа като едно *единно същество*, защото *преди* “раз-двоението” *са били* вече съединени с него! – –

На мнозина може да е отредено тако-

ва “щастие”, без да го съзнават, но то все пак си остава едно особено “*щастие*”, тъй като пътищата на раздвоените полюси съвсем не протичат до такава степен успоредно, че подобни срещи да стават *твърде често* тук, на тази земя.

В повечето бракове се събират полюси, които *не* произлизат от едно и също единно същество.

Ако веднъж обаче те са се свързали помежду си по своя собствена воля за земните си дни, то и върху двете части тегне космичният *дълг* да гледат на съвместния си живот *така, сякаш* някога, от веки веков, *са били* вече *съединени* и ще се *съ-единят отново* во веки веков като единно духовно същество. – –

Тук, на тази земя, само напълно “пробудените” духовно могат със сигурност да знаят дали техният *земен*

противополюс е същевременно и *собственият* им *вечен* противополож, или не. –

В този свят на хаотична обърканост навред дебне заблуда.

Някои, които след тези мои думи може да се сметнат за “намерили се отново”, *няма* все пак да се окажат такива, а други, чиито земно придобити различия в мислите и усещанията ги карат да се **ч у в с** - тват *чужди* помежду си, представляват всъщност полюсите на *едно*, раз-двоено някога духовно същество.

Кой, ако не е сред “пробудените” в Духа, би дръзнал да решава тук с лека ръка!? –

Ето защо върховният *космичен дълг*

по-велява във *всички* случаи на свободно из-брана общност да се постъпва така, *сякаш* двете части *са сигурни*, че някога са водили *един-единствен* духовен живот и че им *предстои* да намерят во веки този духовен живот, обединени отново в Духа.

—

Всяка връзка между мъж и жена е осъдителна, ако отсъства съзнателното намерение да се постъпва по този начин.

«Доколкото сте сторили това на едно от тия мои най-малки братя, мене сте го сторили», – е казал някога Учителят, за когото свидетелстват свещените книги. –

По същия начин може обаче да се каже: каквото и да сториш на своя мъжки или женски противоположност тук, в брачната общност на този земен живот, сторил си го *на себе си*, направил си го във *всички* случаи на *своя собствен* духовен противоположност, все едно дали

наистина *си го намерил* тук, на земята, или не! –

Сам себе си формираш ти духовно в този общностен брачен живот на земята и колкото *по-съвършено* съумееш да формираш себе си в съответствие с високите изисквания на *вечния* си единен живот като *двуполюсно* духовно същество, толкова по-скоро ще можеш един ден да смениш неспокойния *раздвоен* живот с *обединението*, което во веки веков ти възстановява твоя противоположност, у когото ще *намериш отново себе си*. – –

Никакво усилие, никакво търпение и никакво самообладание, проявявани от теб в брака ти, не са загубени за тебе, защото всичко, което извоюваш от себе си по този начин, спечелил си го *во веки веков*. – –

Навсякъде в този земен живот *един*

човек може да бъде заместен от *друг*.

Поведението ти към твоите близки ще доведе неумолимо до своите *последници* и тези последници ще съответстват на твоето *деяние*.

Ако някога си сторил някому *зло*, с никаква хитрост и никаква предпазливост няма да попречиш и *теб* да те сполети *същото* зло, все едно дали ще ти го причини *онзи*, комуто *ти* си напакостил, или някой друг ще го направи вместо него, – все едно дали злото ще те застигне в същата *форма*, или ще се върне при теб в *друга*. – –

То винаги ще отговаря *точно* на степената на стореното от самия тебе зло.

Причинилият ти го само *замества онзи*, който е бил *засегнат* от твоето *деяние*, дори ако *самият пострадал* отдавна и от сърце ти е *простил* и не би бил никога способен *сам да се отплати* за

злото. . .

Прошка може да *получиш*, но никога не можеш да избягаш от своята “карма”, от последниците на своите *деяния*. – –

Може да тържествуваш, че последниците не са те сполетели *незабавно*, но не бързай да ликуваш!! –

Дори десетилетия да изтекат, един ден ти *сам* ще изпиташ онова, което си накарал *други* да изпитат! – – –

А ако за компенсирането му не се намери подходящо време през твоя *земен живот*, ще трябва да го понесеш съвсем по същия начин по-късно в *друга* форма на съществуване, защото тук няма измъкване. – –

Всичко казано по-горе за злото, сторено от теб на другите, е в сила и за всяко *добро*, за всяка мотивирана от любов постъпка – колкото и скрита да е

тя, – с която си зарадвал други хора. –

Последиците не могат да бъдат претовратени и не е нужно да познаваш днес човека, който ще стане един ден тяхно оръдие. . .

Рано или късно той ще се появи в твоя живот, без сам да подозира, че постъпвайки по този начин, той е просто изпълнител за *добро* или за *лошо* на последиците, предизвикани от самия теб. – –

Съвсем по *същия* начин ти създаваш пак *сам* последиците за *самия себе си* чрез поведението си към своя *земен* противополож, с когото някога по свободен избор си се свързал в “брачна” общност на тази земя. – – –

В този случай същинските крайни последици ще почувстваш наистина *едва тогава*, когато си *снел* вече земната

дреха, когато в *духовен* облик се устремиш нагоре, към онези светли висоти на *вечното* единение със своя разделен някога от тебе *духовен* противополож, все едно дали той е бил свързан вече с тебе в *брак* тук, на земята, или пък *друг* човешки дух те е съпровождал в твоя брак през земното ти съществуване. – –

И ако за цялата ти *доброта*, проявена тук, в брака, ти се отвръща все с лошо, ако цялата ти добронамерена воля не срещне *никога* разбиране, ти *пак* не ще си измамен, защото изключително в *твои* ръце е каква “карма” си създаваш, а твоят земен противополож не би могъл да отнеме и частица от така изградения от теб собствен облик.

Каквото добро си сторил *на него*, сторил си го на собствения си *вечен* противополож, с когото един ден, во веки съ-

единен, ще водиш *единен духовен живот*, все едно дали човекът, свързан тук с теб в *брака* на тази земя, е наистина *самият той* противоположният полюс на твоя духовен Човек, или пък в негово лице с теб се е свързало духовно същество, което едва след хилядолетия ще може да намери истинския си противоположен полюс в *духовния* живот. – –

“Бракът” в най-висшия смисъл на думата е само подготовка на раз-двоения *единичен полюс* за *двуполюсния* живот на обединения човешки дух – “Мъж и Жена” – във Вечността. –

Не като *бягаш* малодушно от трудностите на подготовката, а като се стремиш

ДЕТЕТО

да ги *превъзможваш*, ще постигнеш още на земята достъпното тук за човека най-високо стъпало на способността за духовно изживяване. –

Много деликатно и предпазливо бих искал да кажа на това място нещо и за мистерията, която забулва двата противоположни полюса, мъжа и жената, и в техния *животински* облик по силата на *физическото* уравновесяване на поляриностите. –

Това, което може да бъде грубо чувствена страст и похотлива вулгарност на две “човешки животни”, – може да стане и “ключ”, отварящ най-потайните двери на *душата* и откриващ достъп до *най-възвишения Храм*. . .

Както огънят може да *даде светлина*

и топлина, но и да *унищожи* дом и имот, така и силите на чувствената страст могат да се превърнат в *крилати коне пред победната колесница на Духа*, ако ги управлява зрящ водач, – но могат да се преобразят и в сеещи гибел демони. –

Само в най-възвишена *духовна* любов трябва да се извършва съединението на *физическите* полюси, за да може то да *отприщи* високите духовни сили, които дремят в *земнотелесното* проявление на човешките същества.

И тогава в такова съединение *може* да стане “*чудо*”, докосващо се все отново до *най-високата Духовност*, и тези, които го *преживяват*, *се самоосъзнават заедно* в сфери на *духовното Битие*, каквито не може да си представи фантазията на никой поет. – –

Не ми е позволено да говоря *повече* за тия неща.

Който е *узрял* да върви без опасност по този *най-свят от всички земни пътища*, за него ще е достатъчен и бегъл знак, за да стигне до върховната, божествено-сияйна цел.

Ала нека всеки, който чете тези редове, се подложи на проверка дали е достойно подготвен да встъпи с *чисто сърце* в *Светая Светих* на Храма на видимия космос, защото никъде “осквернител на храма” не се наказва така страшно и ужасно, както тук! – – –

Бракът е съчетание на два *духа* и две *тела*, – но в телесното си съществуване мъжът и жената притежават *духовна сила*, за която биха могли да им завидят самите “Богове”.

Едно “цяло” трябва някога да станеш, съединено с *друго* “цяло”, но сега ти си все още само “*част*”! –

За превръщането ти в “цяло” може много да ти помогне магическата сила на брака, ако се научиш правилно да я използваш!

Вярно е, че бракът има за цел и *детето*, но с детето съвсем не се постига най-висшият смисъл на брака!

Това, че сте могли да заченете и родите *деца*, не е гаранция, че вашето плътско общуване е *брак!* – –

Брак има само там, където два отделни полюса от *духовния* просвещен свят, разделени на земята от противоположния си полюс, се стремят отново да изградят *едно двуполюсно единство*. –

Вярно е, че детето, родено в един истински *брак*, е и най-сигурно защитено в него, – но смисълът на брака съвсем не се заключава само и единствено в това, да даде живот, тяло и прехрана, учение и възпитание на идното поколение.

Преди всичко останало бракът трябва да е от полза за *онези*, които са се свързали в брачен съюз!

Заради *вас самите* нека е сключен бракът ви, – а *детето* нека стане за вас: *залог за изплащане на дълга ви към бъдещето!* – – –

Всекичасно на тази земя се раждат *жорова*, но и днес, както в дните на дълбоката древност, чувствителният човек е изправен тук пред една мистерия. . .

Наистина новият човек идва на този свят досущ като *животното*, когато то се откъсва от майчината утроба, подготвила земното му тяло.

Но и най-притъпената чувствителност се пробужда за миг от своето оцепенение, щом се изправи пред вечно новото чудо, щом види, че същество от неговия род идва на бял свят, и чуе първия му вик. — —

Твърде скоро новодошлото се разкрива като свое *собствено съзнание* и човекът с удивление вижда пред себе си една нова *воля*, която — макар и *наглед* произлязла само от *него* — търси да *утвърди* единствено *себе си*, колкото и глупави да изглеждат средствата, използвани от нея, за да се наложи в заобикалящия я свят. — —

Накрая човекът е принуден да признае, че това все пак са единствено *подходящите* средства, понеже те винаги съответстват точно на силите, които е овладяло новото живо същество. —

Всяка нова година от живота му носи *нови* прояви на тази воля, *нови* средства,

за да се утвърди тя тук, и накрая пред нас застава *един човек като нас*, който често пъти ни заставя да признаем, че са му подвластни такива *духовни сили*, каквито ние напразно бихме се опитвали да овладеем някога. . .

Чудото се подновява без край, стига да се вгледаме *веднъж* внимателно в едно от звената на тази верига, и всеки *нов* цикъл раждания твори *нови* чудеса, пред които човек често стои озадачен, защото е неспособен да разгадае това, което — за добро или за лошо — е станало тук. — — —

И ти не би могъл да решиш никога загадката, надничаша от детските очи, ако не осъзнаеш ясно, че тук пред теб стои *едно съвършено ново* същество. — — —

Ти твърде много търсиш *себе си* в своето дете, твърде много се подвеждаш от *физическите прилики*, които откриват

очите ти, виждаш себе си и своята природа в *дарбите* или *недостатъците* на детето си и си склонен да прехвърляш всичко това върху *духовното същество, което ти се доверява в твоето дете.*

— —

Вярно е, че *земната дреха*, в която детето ти е облечено при идването си на този свят, е изградена от *твоята кръв*, от *твоите клетки*, и че ти му предаваш по плът едно наследство от векове. —

Заедно с него детето ти получава немалко *сили на нашата земя*, наричани от теб “духовни”, защото още не знаеш *какво изобилие от съкровено тайнствени сили крие това земно тяло*, а единствено *тези* сили са носители на онези черти, които постоянно те подвеждат да припознаваш твърде много *самия себе си* в своето дете. — — —

В това земно тяло, учейки се да свири

на неговите най-неуловими сили като на арфа, живее нещо, което *не* е от тази земя.

..

Това “*нещо*” те гледа из очите на детето ти и търси в теб същото “нещо”, което *може и* да е станало господар в твоето тяло, но *най-често* се оказва *надмогнато* и *оковано от силите на тялото.* — —

Това “*нещо*” е *Човекът на чистия Дух*, който се *обединява* тук със земно-човешкото животно в една от *най-нисшите* форми на своето проявление и който намира на земята “спасение” само ако надвие това “животно”. — —

Той *не* е “наследство”, което твоето дете дължи на теб, колкото и да ти е задължено то за унаследените форми на своите мозъчни гънки!

Той произлиза от същите *високи сфери*, както духовният Човек у тебе, в кого-

то може би не си още познал *себе си*, а е възможно и до такава степен да си го *потиснал* чрез присъщите на своето тяло сили, че не *долавяш* вече и следа от неговото съществуване и *отъждествяваш* вътрешно *себе си* само с *онези фини телесни сили*, които у повечето земни хора са заели мястото на *духовното* им съзнание. –

От очите на твоето дете той се вижда изпитателно в лицето ти, макар тези очи да не са станали още напълно овладяни от него инструмент, и търси дали няма да намери тук, на земята, някой себеподобен, който да не е *окован*. . .

В случая имаш всички основания да изпитваш *благоговение* пред собственото си дете, доколкото *духовният Човек* в теб не е станал *пълен господар и повелител на ефирните сили на твоето тяло*, защото от очите на детето ти той те гледа все още *изначално чист*. –

В *твоите* ръце е поверена сега неговата съдба. –

Едва ли не само от *теб* зависи дали този духовен Човек – *който* (ако тук не е налице някое от споменатите вече на друго място редки изключения) *никога* преди *не е живял на тази земя*, който *никога няма да се върне* на нея и който се появява по *неповторим* начин във всеки нов човек – ще се научи сега свободно да владее в твоето дете предаденото му от теб *телесно наследство*. –

Ако си дотолкова безумно влюбен в *себе си* и в своята природа, че си склонен да виждаш и в *своето* дете *само себе си* и *собственния си род*, едва ли ще направиш така, че новият духовен Човек, който ти се е *доверил*, да стане господар на всичко, което трябва да се научи да владее. . .

Космичните закони обаче не ти дават *никакво* право да превръщаш детето си просто в *огледало на самия себе си*, защото *най-святото* и *най-възвишеното*, което се проявява в това същество, стои *неизмеримо по-високо* от *всичко* значимо, получено от теб като наследство на плътта. . .

Но и това не е всичко, тъй като тези два елемента не могат да се съчетаят без *душевени сили* от дълбоката древност, които не са се *разгърнали напълно* и се стремят сега към *пълно проявление* в твоето дете! – – –

И *тези* сили *не* са му наследство от теб!

Кои в *това отношение* са *“предците”* на твоето дете, ще можеш да откриеш едва когато духовният Човек стане до

такава степен пълновластен господар в тебе, че *се отъждестви съзнателно с теб* и те научи да “виждаш” онова, което никое земно око не може да види. – –

Нямаш право да приписваш *на собственото си кръвно наследство* *душевните сили* на детето, ако те крият в себе си големи заложи! – *Нямаш право* да *потискаш*, а още по-малко да *заробваш* *душевните сили* на детето, ако те *не* отговарят на твоите желания! – –

Правата, които са ти дадени според космичните закони по отношение на твоето дете, *са тясно ограничени*.

Ти имаш *единствено* правата на домакин, комуто *един висок гост е оказал честта* да се *довери* на неговата *закрила*, при което гостът е в такова положение, че не би могъл *сам* да се *защитава*. – – –

Всяко “възпитание” на твоето дете

тряб-ва да се основава на *това* разбиране, в противен случай въпреки добрите си намерения ще постъпваш *лошо*, независимо че си очаквал *най-доброто!* – –

Доверил ти се е един *духовен Човек*, комуто ти си подготвил само *тялото*, за да му служи като обиталище на земята. –

Той е донесъл *сам* своите съкровища тук, а *не* ги е взел от *тебе*. – –

От теб той очаква *единствено закрила* и *храна*, а също и да му помогнеш да си намери в дадения му от тебе дом *слугите*, от които се нуждае, за да упражнява своето господство тук, на тази земя. – –

Добре зная, че думите ми няма да прозвучат приятно за ушите на мнозина, които си приписват едва ли не *“право*

на живот и смърт” върху своето дете. –

А и немалко хора, посветили се на “възпитанието”, ще захвърлят тази книга, преизпълнени със “справедлив гняв”. –

Нека не забравят колко добре ми е известно, че детето, което те рябва да “възпитават” и напътстват, е в повечето случаи вече до дъно *покварено* от “родител-ската дисциплина”. – – –

Тук аз се обръщам на *първо* място само към *онези*, които са дали *кръв и живот* на детето, и говоря за такова дете, на което *още не е отнето изначално даденото му право* заради криворазбрани “родителски права” и което *не е още* прибегнало към *отмъщение* – *неизбежното* защитно средство на всяко дете, *духовният Човек у което е потиснат* по вина на неговите родители, а *душевните му сили* – заставени да *робуват на кръвното*

наследство.

Твоео дете може да ти бъде *мъдър учител*, ако внимателно следиш колко настойчиво *чистият духовен Човек* се опитва да проникне през всички дадени му от теб телесни обвивки. – –

Детето ти може да се окаже далеч *повъзрастно* от самия тебе благодарение на онези душевни сили от най-дълбока древност, които наново се свързват в него, стремейки се да стигнат до *трайно единение* с помощта на един човешки дух. –

Не можеш да очакваш детето ти да те *почита*, ако то стои *много по-високо* от теб. . .

Не си мисли, че можеш безнаказано да натрапиш на детето си удобните за теб духовни окови само защото като

човек то не знае още нищо за себе си и за своето достойнство! –

В твоето дете има *нещо*, за което *нищо* не остава скрито! – –

Много по-точно, отколкото ти се ще да вярваш, то запечатва *завинаги всеки поглед* и *всяка дума*, и макар да е принудено да се покорява външно на волята ти, ако тази принуда се превърне в нещо повече от *закрила, победеният* в края на краищата ще се окажеш ти.

По-голямата сила на *ръката ти* не ти дава *никакво право* да отклоняваш чрез *насилие* от *собствения му* път и да тласкаш в избраната от теб посока едно същество, на което си предал – в определена от тебе форма – само *телесния живот*. – –

С неумолима справедливост законът на Духа съумява в края на краищата да се наложи. – –

Съгрешил ли си, не бива да се чудиш, когато един ден вината ти неумолимо излезе наяве. –

Колкото по-грижовно и внимателно се отнасяш към *искрата Божия*, която ти се *доверява* в твоето дете, толкова по-ясно ще долавяш отново Божията искра и *в самия себе* си, а един ден може и *наистина да я намериш* благодарение на детето. – – –

Тогава ще почувстваш какво е имал някога предвид *божественят Учител* с често повтаряните думи, че всеки, който иска да постигне в себе си “царството небесно”, трябва първо да стане като *“децата”*.

– – – – –

Не за *“възпитанието”*, *парите* и *знанията*, които даваш на детето си, ще ти бъде то един ден признателно, – само

това, че си му помогнал *да стане онзи човек*, който е искал да прояви духовната си природа в него, ще ти спечели неговата *благодарност*. –

В *едно и също* семейство често има много деца, които биват необмислено третираны като растения от един и същи вид, защото са “братя и сестри” *по кръв*, макар духовно “*зрящият*” нередко да открива тук *по-големи* различия, отколкото се срещат между народи от *съвсем различни раси*. – –

Не само *духовният Човек* се проявява във всяко дете *неповторим* и *различен* от всяко *друго* дете на този земен свят, – но и *душевните сили*, които се струпват като кристали около всеки такъв духовен център, образуват всеки път *съвършено нови форми*, а се случва и да са били подложени на *предварително формиране* в течение на много човешки поколения. – – –

В едно дете може да действат *душевени сили*, които са се формирали навремето от волеви импулс, принадлежал на *човек от далечни страни*. . .

В друго дете може би действат *душевени сили*, дължащи първоначалното си формиране на човек, който е живял на тази земя *преди още да са били положени основите на пирамидите*. . .

В трето пък *душевните сили* са били може би формирани от човек, който е бил насилствено *принуден* да напусне този свят или е умрял като *мъченик* за своите убеждения. . .

В колибата на *сиромаш* може да се роди дете, чиито *душевени сили* са били някога формирани на царски *престол*, а в детето на *богаташ* може да напират към развитие *душевени сили*, формирани навремето от импулса на *скитник*. . .

Децата на една и съща *родителска двойка* също може да носят в себе си *всички* тези комплекси от форми, образували се от *душевните сили* под въздействието на импулси от отдавна забравени поколения, и то *във всички възможни оттенъци*. . .

Твоя задача ще бъде не да възпрепятстваш чрез “железна дисциплина” и външно насилие проявлението на формите от *душевени сили*, възприемани от теб като породени от *лоши* импулси, тъй като постигнатото по този начин си остава винаги *илюзорно* дори ако твоето дете, издигнало се по-късно до завидно положение, направи така, че да бъде външно забравено нещо, което то *въпреки всичко* продължава да носи *в себе си*. – –

Твоя задача ще бъде по-скоро да *пренасочиш* тези *душевени сили*, за да могат

НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО

те още в ранна възраст наистина да *намерят* търсеното от тях проявление, устремени обаче към *такива* цели, които не биха никога навредили *ниито на детето ти, ниито на други* хора. – – –

Не един “семеен позор” би могъл да се избегне, ако още при *първите симптоми* на нещо недобро си дадем труда веднага и с мъдро търпение да “*пренасочим*” нежеланите душевни сили по пътища, които са *съобразени с тяхната тенденция*, но *въпреки това не са злотворни*. – – –

От всеки отделен случай зависи какъв *вид* “пренасочване” да се избере, като решението трябва да се взема след трезва и внимателна преценка.

Но нека никой не се *заблуждава!*

Едно влечение *не е изкоренено*, ако поради страх от наказание *не смее да се прояви!* – –

А и *целта* не е да се *унищожат* нежеланите душевни сили, защото всяка душевна сила е *сама по себе си добра* и може, насочена в *правилно* русло, да доведе до *висша благодат* и до *усъвършенстване на човека*. – – –

Досега говорих само за *онези* форми на душевни сили, които са се появили някога в света на последиците под въздействието на *нисши* импулси.

На теб обаче може да се сторят “*нежелателни*” и някои душевни сили, дължащи формирането си на импулс, който е живял в една възвишена, стояща *много далеч от всичко лошо* душа, – – само защото са *чужди на твоите собствени* душевни сили и *враждебни на импулсите*, формиращи се *в самия тебе*. – –

Иска ти се да видиш как в *твоео дете* започват да действат онези форми

на душевни сили, които си създал самият *ти*, а установяваш, че в него живее и действа нещо *съвършено друго*. –

Тук от теб се изисква благородно и мъдро *себеотрицание*, макар това често пъти да ти налага *най-тежки* жертви, ако не искаш да извършиш *престъпление* спрямо душата на своето дете. –

Може би дълги години вече си лелеел красиви мечти и си предопределил точно какво трябва един ден да “стане” от твоето дете? –

Сега обаче виждаш как всичко, което си съградил по този начин с най-добри намерения, се срива и разрушава поради особената природа на детето ти, която не можеш да не зачетеш. – –

Тук ще си проличи *дали любовта*, изпитвана от теб към твоето дете, е *действително* насочена *към самото дете*,

към този нов, *неповторим човек*, който тук, на земята, трябва да се научи да живее само *своя собствен* живот, или пък в несъзнателно заслепление си виждал в любовта си *съвсем не своето дете*, а единствено и само *себе си*. . .

Може и да ти е *трудно* да вземеш решение, но ако наистина искаш да постъпваш *мъдро* и според *вечните космични закони*, ще трябва заради *детето* си да *забравиш* и *погребеш* своите *желания*. – – –

Природата те е определила за посредник на телесния живот на *тази* земя, за да може истината на *духовния Човек* да се прояви тук в безкрайно разнообразни форми, така че той да се освободи отново от тежнението си към бездната.

Бъди *помощник* на природата, – *помощник* на всичко Духовночовешко, което от *твоята кръв* получава *земна плът!*

–

Така ще допринесеш най-добре и за “спасението” на *духовния Човек в теб самия*. –

Така *твоите собствени деца* ще станат за теб: *водачи към самия тебе*, – *към твоя “жив Бог”*, – – *към вечния “Живот”!*

– – – – –

А ако ти е трудно да ми повярваш, че на детето си можеш да дадеш само *земното тяло*, нека ти напомня, че земна традиция е на *Духа* да се приписват твърде много неща, чиято причина се корени все още *единствено* в силите на *земното тяло*. . .

За *разгръщането* на тези наследствени фини физически сили, обикновено смятани за сили на Духа, е наистина от много голямо значение дали в теб самия *духовният Човек* е станал

вече господар, или си все така роб на животинското в себе си! – –

Така или иначе, само чрез *телесни* сили можеш да предадеш на своето дете всичко, което то получава като “заложби” или “таланти” от теб. –

Погрижи се детето ти да може да *благослови* това наследство! – – –

Докато на тази земя живеят хора в **д** **н** **а** или друга форма на общност, винаги ще има *недоволни* от *типа* обществен живот, който ги свързва с другите, но въпреки това човечеството никога няма да открие *съвършената* държавна форма. –

Винаги предимството на един ще

бъде *в ущърб на друг* и винаги *малцина* само ще бъдат готови да се *откажат* от предимството си, макар да виждат, че то е за сметка на другите.

Никога на тази земя *не е възможно* да се създаде “*Божия държава*”, която да *обедини всички* хора свободно и в *любов*, защото *самият Човек* е лишил някога тази земя от Бог, когато поради страх от собственото си могъщество е загубил господството си над нея. – – –

Колкото и да се прокламира на теория *блаженството на всички хора на земята*, *Действителността* винаги ще се *надсмее* над всички теории. –

Във всички “*републики*” ще има “*царе*” и “*князе*” и никой “*деспот*” не ще може да попречи в царството му да има *области*, оставащи *завинаги неподвластни на неговото могъщество и произвол*. – – –

Никога от *“всеобщото право на глас”* няма да се роди закон, който да превъзхожда мъдрите и възвишени закони, дадени някога на света от велики *“царе”*.

Винаги *малцина* само ще са надарените от природата с таланта и силата да *вносят ред* в безредието и да *ръководят* това, което *без ръководство* би останало безплодно и за себе си, и за другите. – –

Още *по-рядко* ще се срещат *онези*, на които природата е дала още в люлката правото да *властват*, – да властват над всичко, което не може и не иска *самГ* да се *владее*. –

Във всички светове на Космоса, все едно дали са достъпни за *физическите* или за *духовните* сетива, цари системата на *“йерархия”*, цари *подчиненост* и *“над-чиненост”*, и *толкова*

по-малък става *броят* на действащите сили, колкото *по-надалеч* се простират властта и действието им. – – –

Общественият живот *на земния човек* е също подвластен на този закон и всеки *произвол*, опитващ се, макар и най-добронамерено, да създаде *“равенство”*, е поначало *сам по себе си обречен* и следва изпълнения с разочарования път, отреден от природата на всяка човешка мъдрост, която *не е още осъзнала* нейния закон, или пък го *пренебрегва, ако* го е осъзнала. –

Във *всеки* вид обществен живот на земните хора може, в съответствие с естествения закон, да се изгради йерархия и степенност, а ако липсва *съзнателен стремеж* към нейното изграждане, природата *сама* изгражда онова, което *Ј* е присъщо, колкото и голям да е тогава броят на *жертвите*, изисквани от железния закон. . .

Нищо не може да бъде *заобиколено*, нищо не може да бъде постигнато по *друг* начин там, където *властва* всеобщият, космичен закон. –

Ала не това, че някой е роден в царски дворец, прави от него *“цар”*, и цялата мъдрост на *философа*, изпълнен с желанието да види хората щастливи под свое ръководство, няма да го превърне в *“държавен водач”*.

Мистичната сила, която наистина създава *“царе”*, може да се *съхрани* векове наред в един род; – но тя неизбежно *угасва*, щом *импулсите*, *заложили* някога *“царственото”* в нея, са се *осъществили напълно* в живот и дело, и никакво оръжие на света не е тогава в състояние да замени така угасналото с *друга* власт, продължавайки да крепи едно външно *“царуване”*. . .

Но не *всеки* *“цар”*, когото *неговата страна е загубила*, е престанал поради това да носи *хермелина на царете*, – – и обратното, не един царски трон е бил съборен от *враг* на *“царската”* власт, който изобщо не е подозирал, че *самият той* е бил *“цар”*, само че *неоткрит от своята страна*. – – –

Простимо е да се вярва в някакво *“развитие”* на формите на държавно устройство, тъй като човешкото око е премного склонно да смята *непосредствено заобикалящия го свят* за *“Света”* *изобщо*, а и за човека не е никак лесно да погледне на обозримите за него времеви периоди като на *“секунди от Вечността”*. – –

Малцината на тази земя, чието зрително поле стига *по-надалеч* в *п р о с т р а н с -*твото и времето, са принудени, *въпреки*

многобройните привидни доводи против, да признаят пред себе си, че всичко, което човекът на земята смята за *“развитие”* по отношение на *“държавното устройство”*, е само суетна *заблуда*, че и *след хилядолетия човечеството ще се обезкръвява в същите борби за надмощие на едни или други*, както и *днес или преди хиляди години*, когато са залязвали цивилизации, чиито отломки никой изследовател не е още *изровил*. . .

Ту *“народът”* ще става жертва на илюзията, че може да бъде *“владетел”* и да *владее самия себе си* – *“владетеля”*, – ту *царе*, у които *няма нищо от истинската “царственост” и нейната мистична сила*, ще се опитват да запазят с *оръжие* трона, който *не им се полага*, и съдбата все ще взема различна страна, докато последните хора на тази земя – освен ако духовно прозрение не ги все пак възпре – не се избият помежду си, понеже и последно-

то животно ще е заклано, и последното растение – отдавна загинало сред пясъци и ледове, – защото тази планета трябва един ден да изстине и едва *една нова космична ера ще види вечното “спасение”* на земния човек. – – –

Горко на *“последните човеци”*, защото тогава легендата за Каин и Авел ще претърпи *хилядократно* повторение, ако земният човек не се опомни преди това и не осъзнае, че всяко *“Ти”* е един *“Аз”*, който иска да намери себе си в него. – –

Всеки от малцината, за които необятните простори на времето и пространството са ясно просветлени от Духа и от високо духовно *“преливане”*, споделя мое-то желание: – да можеше поне *един* от копнеещите да осигурят през днешните и идните дни трайно щастие на този земен свят да зърне това, което ние, премалцината, почти угаснали от мъка по другите, *трябва* да се научим

тъй ясно да виждаме! – –

Той сигурно би се вцепенил от ужас и с дълбок срам в сърцето би прогонил в най-дълбоките недра на душата си своите мечти за бъдещето, и никога вече не би търсил *на тази земя* това, което неговият *дух* му сочи и което той в измамната си заблуда вярва, че може да съгради тук, на малката космическа прашинка, наречена “Земя”. – –

Мечтите на тези утописти са *въпреки всичко* изпълнени с истина, само че *щастие*то, което те желаят на човечеството, не може никога да се постигне *на земята*, не може да се осъществи със земни средства, – то изобщо не е отредено *на земния човек, такъв, какъвто те си го пред-ставят в своите блянове*. – –

Нека затова потърсим едно *друго* “ново човечество” – човечество, което,

макар да живее *на земята* и да се *радва*, доколкото е възможно, на земния живот, отдавна вече не е *само* “от този свят”! –

Трябва да поведем човека към един *по-дълбок извор* на щастие – извор, който *блика* по-обилно, ако искаме да помогнем наистина *по братски* на онези заслепени *от илюзията за земно щастие* “приятели на човешкия род”. –

Трябва да ги избавим от *тях самите* и от техните *мечти*, за да направим *действително полезна* за човечеството *истината*, която те смътно долавят, но после я затлачват в безплодни мисловни пос-троения. – – –

Вярно е, че *не* е в рамките на възможното един истински справедлив човек да въведе някога *справедливост за всички*, но всеки *индивид* може да се стреми да постъпва *правдиво*, помагайки с това да се компенсира онази *воля за неправдивост*, която дори божествени сили не мо-

гат да изкоренят от нашия земен свят. –
– –

“Щастието на човечеството” е щастие на *индивида* и е постижимо единствено в *душата* на всеки отделен човек. –

“Новото човечество”, което може да се появи един ден на тази земя, няма в никой случай да очаква вече щастието си *отвън*. – То ще осъзнае, че нещата

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

от този външен свят са само това, *което ние правим от тях*, и че те могат да *определят* нашето поведение само дотолкова, доколкото им *позволяваме* да го определят. . .

Вътрешният свят на *индивида* трябва да стане свят на *умиротворение* и *чисто щастие* и *само в него* човекът на земята може да намери *истинско щастие*. — — —

Как да се *открие* това щастие на индивида, е посочено в учението, изложено в тези книги.

Който веднъж е разбрал, че целият живот в нашия външен свят е само свидетелство за действието на *невидими* сили, той никога не би отрекъл, че следването на моите напътствия може да направи далеч по-щастлив и живота във *външния свят*. — —

Отвътре трябва да покълне всичко, което може да донесе истинско щастие във *външния земен живот*. —

Навън е само царството на *действие* на силите, които се коренят единствено в *най-съкровениите глъбини на душата*.

Който се опитва да внася подобрения тук, във *външното*, ще пожъне само *привидни успехи*, ще ощастливи единствено *мига* и твърде скоро постигнатото от него неминуемо ще рухне, понеже му липсват *подхранващите корени*, способни да го *запазят* във *външния свят*. – –

Дано тази “Книга за Човека” отвори очите на мнозина, които, изпълнени с най-добри намерения, продължават и сега да пилеят своите сили, защото се надяват да постигнат “щастие на човечеството” във *външния свят*!

Дано тези, които днес от сутрин до вечер се озъртат за спасение и помощ *отвън*, стигнат най-сетне до *вътрешно* прозрение!

Само ако *вглеждането навътре* *измести* виждането навън, ще може съществуването на човечеството и във *външния свят* да се изпълни с *човешко достойнство*. – – –

Едва тогава ще станат *постижими* някои “блянове за бъдещето”, които поради използваните до днес средства рискуват само да се *разсеят* като дим и мъгла. –

“*Старото човечество*” знаеше как да насили *външния свят* да му *служи*, но тъй като може да “насилва” само *отвън*, то рискува да стане жертва на силите, отприщени от самото него, за да му служат. –

“Новото човечество” *няма* вече да *насилва отвън* онова, което ще се научи да *направлява* с много по-голяма полза *отвътре*. – –

Във всеки индивид от “новото човечество” ще се разкрият *сили*, засенчващи *всичко*, което човекът от “старото човечество” с възхищение и гордост е смятал за “духовно завоевание”, без да осъзнава дълбоко в себе си, че с никакво *мислене* не може да се постигне “*Духът*”, който, *действайки като силата на мълнията*, изпълва целия свят, така че човекът *никога* не ще успее да го накара да му служи чрез силата на мисълта, нито чрез външни механични средства, и който се надсмива на карикатурата, противопоставена на неговата *Действителност* от “духа” на не един “мислител”. – – –

Далеч от всякакви илюзии, аз много добре зная, че *истинският* Дух не ще може да се покаже нито днес, нито утре навсякъде, тъй като старото човечество систематично е засипвало всички кладенци, през които съвременният

човек би могъл да стигне в себе си до недрата, където ромонят изворите на всяко “ставане”.

Някой ден обаче тези извори отново ще *станат* достъпни и тези, които ще *могат* тогава да черпят от тях, ще бъдат в състояние да постигнат със силата на дейс-твителния Дух много неща, към които днес *напразно* се стремят мозъците въпреки пълното налягане на мисловния им капацитет.

Ала и *тогава* тази земя не ще се превърне в “рай” и неовладени сили ще държат винаги в окови *повечето* хора. – –

“*Новото човечество*” ще бъде царство на *избраните* и *призованите*, – още *днес отделни* хора са на път да положат в себе си основите на това царство.

Възможно е наистина още *настоящото* поколение да стане свидетел на пър-

вите негови наченки, – но сигурно е, че *децата на нашите деца* ще *знаят* един ден за неговите сили, както *ние* днес познаваме *онези* сили, за които човекът от *старото* човечество е вярвал, че ги е из-тръгнал от природата, защото е съумял да ги накара с хитрост, *отвън*, да му служат.

Свещените книги на древността обаче с право възвестяват едно царство на “Синовете на *Светлината*” и едно царство на “синовете на *тоя свят*”, света на неуравновесимите външни сили, и един истински znaleц е казал: “Синовете на тоя свят са по своему *по-досетливи* от синовете на Светлината!” – –

Желателно би било и “Синовете на *Светлината*” да станат *по своему “по-досетливи”* и да развалят “магията”, в плен на която ги държат “синовете на *тоя свят*”!

Съпроводихме дотук *Човека* по всичките му пътища.

Видяхме го в неговото *начало*, когато е живял още в *божествено* състояние, и видяхме “падението” му от високата Сияйност.

Видяхме как се е съединил с *животното* и как в това самоналожено изгнание се мъчи да постигне отново изначалното си щастие.

Придружихме го по пътищата на *заблудата* и по пътя към *Истината* и се убедихме, че тази земя *не може* да стане

Родина на Човека и че истинни са били
словата, изречени навремето от един
мъдрец: – –

*“Всяка твар очаква да бъде спасена
от Синовете Божи!”* –

Самият ти, към когото се обръщам
тук, – *самият ти* си *Човек* и можеш да
станеш “спасител на всяка твар”, да ста-
неш “Син *Божий*”, един от “Синовете на
Светлината”. – –

Можеш наистина, ако това те задово-
лява, да намериш скудните си радости
и като “син на *тоя свят*”, като пленник
на външните неща.

Всяко решение в тази насока зависи
единствено и само от *тебе* и нищо не
може да се противопостави на твоята
воля, след като си взел веднъж своето
решение. –

Ала тъкмо това *решение* е сякаш тол-
кова трудно и мъчително за теб. –

Ти би *желал* наистина да се насочиш
към върховната Цел, но не я *искаш* с
твърда *воля*. . .

Ако можеше да устремиш *волята* си
към нея, блаженството на решилия се
би те изтръгнало с ликуващ възглас от
всяко съмнение. – – –

Голям грях са извършили към теб оне-
зи, които са ти описвали пътя към *Свет-
лината* като път на *отречението* и не-
престанните *лишения*, защото така те са
парализирали от ужас волята ти, прико-
вавайки я към земята. –

От моите думи сега виждаш, че си бил
погрешно съветван и че пътят ти към
Светлината няма защо да ти пречи да
береш цветята и сочните плодове,
растящи край него.

Нещо повече дори – ти ще се научиш да *обичаш* истински живота на тази земя *едва когато* почувстваш, че вече вървиш *по своя път към Светлината*.

— — —

Пътят ти към Светлината е твоят път към *самия тебе* и – към твоя *Бог*, който е *скрит* в теб.

Говоря за “*живия Бог*”, а не за “*Бога*” на някакви идолопоклонници. –

Твърде лесно е да се намери “*живият Бог*”, ако смело му се *довериш, преди още да го познаваш*, но той ще се *отдалечава* толкова повече от теб, колкото по-страхливо търсиш първо “*доказателства*”, дали наистина *съществува* и дали ще намериш в себе си сили да се доближиш до него. . .

ПОСЛЕДЕН УРОК!

Колкото повече се отдалечаваш по то-зи начин от него, толкова повече ще ти се изплъзва той и така ти ще станеш плячка на същия онзи вѣншен свят, над който би могъл да *властваш*, ако беше *съзнателно* съединен със своя Бог. – –

Само съответният *акт на съзнанието* ще ти даде ключа, с който можеш да отвориш всички порти, водещи към пазената в най-дълбока тайна мъдрост. . .

Дори *тук*, в нашия свят, ти живееш *единствено* в онази сфера, която твоето себепознание ти *разбулва*, – и мнозина от живеещите *на едно и също място* имат *съвсем различно* съзнание за самите себе си в *твърде разнообразите* светове на преживяване, съдържащи се

в царството на *външния свят*. – –

Ти обаче така си се *сраснал* със съществуването на тези *външни неща*, че може да ти се стори направо “чудо”, щом чуеш за човек, способен да *встъпи съзнателно* в един “по-горен свят”, за чието съществуване едва ли *подозираш*, тъй като твоето съзнание трепти само в ритми, *твърде различни* от *онези* вибрационни вълни, които разкриват пред другия царството на “по-горния

свят” . . .

За теб външното е истинската “действителност”, затова само с *недоверие* се обръщаш към *своя вътрешен живот*, където вярваш, че действат *единствено* въображението и измислицата.

И *тук* е в сила онова, което казах по-горе: – –

Никога не ще намериш “Действителността” вътре в себе си, ако не *се довериш* смело, преди още да си я *познал*.

. . .

Ще се отдалечаваш *толкова повече* от Действителността, колкото повече се страхуваш от “заблуда” и търсиш първо “*доказателства*” там, където “доказателството” идва едва накрая, като *венец* на дръзновеното ти стремление. –

Ти постъпваш правилно и съзнанието ти те води в правилна насока, когато във *външния свят* винаги настояваш първо за “доказателства”, преди да му се ¹⁶⁵ довериш, защото този свят на външните неща е наистина свят на заблудата и дори “*доказателствата*”, които той

Бележки на преводача

Стр. Ред

7	4-5	отг.	<i>Книга за Царственото изкуство</i> , 2 изд. С., Ирис-95, 1997, с. 178, р. 4-6 отг.
7	9-10	отг.	<i>Книга за живия Бог</i> , 2 изд. С., Ирис-95, 1998; <i>Книга за отвъдния свят</i> , 2 изд. С., Ирис-95, 1997.
11	10	отд.	<i>Срв.</i> Бит. 1:26.
12	4-6	отд.	Бит. 1:27.
19	5-6	отг.	<i>Срв.</i> Бит. 5:1-2.
27	1	отг.	Заклучителни стихове на Гьотевия <i>“Фауст”</i> в превод на Димитър Статков.
36	4-6	отг.	<i>Срв. Книга за Царственото изкуство</i> , 2 изд. С., Ирис-95, 1997, с. 9.
37	10-12	отг.	<i>Срв.</i> “стълбата на Иаков”, Бит. 28:12, 13; Иоан. 1:51.
41	7-8	отд.	Мат. 5:48.
49	7-9	отг.	Бит. 6:2.
53	7-8	отг.	<i>Срв.</i> Бит. 3:16.
65	10	отг.	Иоан. 2:4.
65	1-2	отд.	Иоан. 12:32.
71	7	отд.	<i>Вж.</i> бел. към с. 7.
83	4	отг.	<i>Лингам и йони</i> (санскр.) - мъжки и женски полов орган.
94	4-6	отг.	Мат. 25:40.
119	7-10	отг.	Мат. 18:3.
137	9-10	отг.	Битие 4:1-8.
146	1-2	отг.	<i>Срв.</i> Лук. 16:8.
149	1-2	отд.	<i>Срв.</i> Рим. 8:19-21.
157	1	отг.	Първото издание на <i>“Книга за Човека”</i> , осъществено от Verlag der weißen Bücher, Мюнхен, 1920, излиза на български език в превод на Георги Радев през 1932 г. “Новата редакция” на книгата, преведена от Борис Стоянов, е публикувана за първи път на български език от ИК “Евразия-Абагар”, София-Плевен, 1991.
159-162			Стиховете са преведени съвместно с Георги Рупчев.

В послеслова си към „Писма до едного и мнозина“ Вф Yin Rв пише:

«В една брошура на издателството, излязла преди доста време, дадох следните по смисъл разяснения във връзка с трите срички „Вф Yin Rв“: — че тук не става въпрос за три „думи“, чието „значение“ би могло да разкрие някаква тайна, макар като срички те да отговарят на определени корени от древни езици, и че тези седем букви образуват „името“, еквивалентно на моето субстанциално прадуховно Битие, защото техните звукови и графични стойности отговарят на вечната ми духовна същност така, както определена, означена с букви, група от ноти отговаря на даден акорд. (Буквата „Y“ в „Yin“ следва да се изговаря като немския звук „b“*, сроден със старовисоконемското „Win“, и не може да бъде заместена с „j“**. Ударенията над „o“ и „a“ са знаци за удължение.)»

В някои от първоначално излезлите преводи името на автора бе транскрибирано като „Бо Йин Ра“ или „Бо Юин Ра“, но и двете форми противоречат на цитираните указания за неговия правилен изговор (българският звук, означен с буквата „ю“, е сложен и представлява всъщност еквивалент на дифтонга „йу“).

Духовното име на автора се изписва вече само в неговия оригинален вид, още повече че графичната му стойност, както се вижда и от приведения по-горе откъс, също има своето значение.

При преводите на български се прави опит да се запази малко необичайната пунктуация на оригинала.

Б. С.

*Или като френския звук „U“. (Б. пр.)

**Т. е. не може да се замести и с българското „Й“, както нерядко се прави. (Б. пр.)

«Налага се все отново и отново да напомням, че *изчерпателното* вникване в съдържанието на моите книги, сочещи пътя към вечния Дух, е възможно единствено за онзи, който е в състояние да ги чете в *оригинал*, дори ако за тази цел му се наложи тепърва да изучава немски.

Преводите биха могли да бъдат само помощно средство, позволяващо на читателя да се научи постепенно да разбира какво всъщност съм казал на майчиния си език.»

Вф Yin Rв

(Из „Събрано“, т. I, С., ИК „Ирис-95“, 1997, „В отговор на всекиго“, с. 125.)

Духовното учение на ВО YIN RA включва следните
32 произведения:

Книга за Царственото изкуство*
Книга за живия Бог*
Книга за отвъдния свят*
Книга за Човека*
Книга за щастието
Пътят към Бога
Книга за Любовта*
Книга за утехата
Книга за разговорите
Тайната
Мъдростта на Иоан
Пътепоказатели
Призрактът на свободата
Пътят на моите ученици
Мистерията на Голгота
Култова магия и мит
Смисълът на земния живот
Повече Светлина
Върховната цел
Възкресение
Светове
Псалми
Бракът
Молитвата
Дух и форма
Искри/Мантра-практика
Думи за живот
Над всекидневието
Вечна Действителност
Живот в Светлината
Писма до едно и мнозина
Затворена градина (Hortus conclusus)

ВО YIN RA е автор и на следните произведения, които,
макар и неспадащи към духовното му учение, са най-
тясно свързани с него:

За себе си
Из моето ателие
Царството на изкуството
Окултни загадки*
Кодицил към моето духовно учение
Приписки
За безбожието
Духовни взаимовръзки
Разни

Сборник (от периодичния печат, в два тома)

Всички изброени по-горе заглавия са издадени в превод
на български език. Претърпелите второ издание
произведения са означени със *. ИК "Ирис-95" подготвя
и нови, основно преработени преводи на **Книга за
щастието**, **Книга за разговорите** и **Призрактът на
свободата**.

Всички новоизлезли и неизчерпани още книги от Вф Yin
Rв могат да се купят или поръчат по пощата в следните
кни-жарници:
- ЕЛРИД, ул. „Стефан Караджа“ 7а, София 1000,
тел. (02) 986-7126;
- ПИСМЕНА, пл. „България“ 1 (НДК – до кино
„Люмиер“), София 1414, тел. (02) 954-9366, 9166-
2273;
- АБАГАР, пл. „България“ 1 (подлезът на НДК – срещу
Бинго залата), София 1414, тел. (02) 986-2667;
ул. „Ф. Жолио Кюри“ 9 (ъгълът с ул. „Чехов“), София
1113,
тел. (02) 971-2219, и Варна 9000, бул. „Княз Борис I“
65,
Фестивален и конгресен център, II ет., тел. (052) 608-
450;
- НОВА ЕПОХА, ул. „6 септември“ 28, София 1000,

Вф Yin Râ
Йозеф Антон Шнайдерфранкен

КНИГА ЗА ЧОВЕКА

Превел от немски **Борис Стоянов**
Редактор **Никола Георгиев**
Коректор-стилист **Нина Иванова**

Печатни коли **10.75**

Печат: “Вулкан-4”

